Carole Mortimer - Evliliğe Davet

BİRİNCİ BÖLÜM

Kapının zili, bir başka müşterinin geldiğini haber verdi. Ama bu gelen, genç kadının sandığı gibi her zamanki müşterilerden değildi. Bu zil sesiyle Griffin Sinclair *tekrar* hayatına giriyordu!

"Izzy? Izzy! Sana bir haberim... Tanrım, kadın, kendine ne yaptın böyle? Senin nişanlın, benimse ağabeyim olan Charles öleli neredeyse bir yıl oluyor. Kimse sana yas döneminin bu kadar uzun sürmediğini söylemedi mi?"

Bu alaycı sesi duyduğu an genç kadının damarlarındaki kan buza dönüştü. Sözleriyse o kadar şok ediciydi ki ona verebileceği bir cevap bulamıyordu bile!

Aşırı dobralığı ve güçlü kişiliğiyle genç adamın varlığı, onu her zaman huzursuz etmişti. Onu en son on ay önce, Charles'in cenazesinde görmüştü.

"Izzy, hasta mısın?" Genç adamın zümrüt yeşili gözleri kısılmış, kaşları çatılmıştı. "Izzy?" Bu kez sesine sabırsızlık yansımış, şakacı tavrı ise bir anda yok olmuştu.

"Dora," dedi sonunda genç kadın.

"Ne?"

"Adım, Dora," dedi genç kadın kararlı bir sesle. Onu görmenin şokunu üzerinden biraz olsun atmıştı. "Ve lütfen ya içeri gir veya dışarı çık. İçerisi buz gibi oldu."

Genç adam içeri girmeyi tercih etti. Kapının kapanmasıyla zil tekrar çaldı. "Biliyorsun, Dora isminden hiçbir zaman hoşlanmadım."

Genç kadının işlettiği küçük kitapçı dükkanına hiç uymayan bir havası vardı. Blucini ve kahverengi botları oldukça es-

ki ve yıpranmıştı. Siyah bir tişört ve kahverengi bir deri ceket giymişti. Etrafına buram buram fiziksel çekicilik yayıyordu. Kurbanının üzerine atlamaya hazırlanan bir aslan gibi görünüyordu. Ve Dora o an kendini tam bir kurban gibi hissetti!

Griffin Sinclair, alışılagelmişin dışında bir adamdı. Saçları, son gördüğünden beri daha da uzamıştı. Altın rengi dalgalar, omuz hizasına ulaşıyordu. Genç adamın tek yaptığı, sabah kalktığında şöyle bir parmaklarıyla düzeltmekmiş gibi dağınık duruyordu. Saçının hali, sert hatlı yüzüyle çelişir gibiydi. Köşeli çenesi, dolgun dudakları, düz, küstah burnu ve derin, yemyeşil gözleriyle çok çekici bir yüze sahipti.

Aslında Griffin o kadar erkeksiydi ki Dora onunla ne zaman karşılaşsa kendini sürekli diken üstünde hissediyordu! Genç kadın, onun Charles'in kardeşi olduğuna inanmakta her zaman zorlanmıştı.

"Adımdan hoşlanıp hoşlanmamanın bir önemi olduğunu pek sanmıyorum, Griffin. Ayrıca..."

"Ama ismini çok seviyorum...Izzy," dedi kelimeleri uzatarak. "Isadora ismini de hoş buluyorum. Ama Dora ismine dayanamıyorum." Sırıttı. "Dickens'in kitaplarından bir karakter ismi gibi geliyor bana."

Griffin etrafındaki raflara baktı. Yüzündeki alaycı ifade düşüncelerini yansıtıyordu. Klasik kitaplar rafları doldurmuştu. "Dora çok klasik bir isim." Eleştiren bakışları genç kadının kasvetli giysilerinde dolaştı.

Dora onun ne gördüğünü tam olarak biliyordu. Diz altı siyah eteği ve siyah süveterinin, soluk görünümüne pek katkıda bulunmadığı kesindi. Görünümüne renk katan sadece parlak, kızıl saçlarıydı. Onlar da gizlenmek istiyormuşçasına siyah bir kurdeleyle sıkıca ensesinde toplanmıştı.

"Isadora zarif bir isim," diye devam etti genç adam düşünceli bir edayla. "Ama Izzy... Izzy bambaşka!" dedi hoşnutlukla.

Dora'nın yanakları, saçlarına benzer bir renge döndü. "O konudan bahsetmemeye karar verdik sanıyordum!"

Genç adam umursamazca omuz silkti. "O öncedendi. Şimdi her şey farklı."

"Benim için değil," dedi Dora sertçe. Rafa yerleştirmek üze-

re eline aldığı iki kitabı her nedense sımsıkı kavramıştı.

Yeşil gözler, bir kez daha sert bir ifadeyle giysilerine takıldı. "Evet, bu açıkça görülüyor," diye alay etti başını onaylamazca sallayarak. "Charles benim ağabeyimdi, Izzy. Onu severdim ama kusurlarının da farkındaydım. Ve bir şeyden adım gibi eminim, ölümü üzerine hayat boyu yas tutulmasına yol açabilecek büyüklükte bir aşkın kaynağı olabilecek bir adam da değildi!"

Dora yutkundu. "Sen o kadar..."

"Ulu tanrım, kadın," diye devam etti Griffin sanki Dora hiç konuşmamış gibi. "Charles'in ölümü tüm planlarını alt üst ettiği halde annem bile kendini toparladı. Charles'in uygun bir evlilik yapıp babam gibi politikaya atılmasını dört gözle bekliyordu." Dudakları alayla büküldü.

Dora onun haklı olduğunu biliyordu. Margaret Sinclair, kocası yirmi yıl önce aniden ölünce veda etmek zorunda kaldığı politik arenaya büyük oğlu sayesinde tekrar dönmeyi ummuştu. Ve on yıl önce emekliye ayrılmasına kadar üniversitenin en değerli profesörlerinden biri olan Profesör Baxter'in kızı olan Dora Baxter, Charles'e mükemmel eş olarak seçilmişti.

Ne yazık ki Charles, on ay önce bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş, Margaret'in planları da suya düşmüştü. Griffin politikaya ilgi duysa bile -ki *hiç* duymuyorduotuz dört yaşına gelmiş ve bir başkasının tutkularına alet olmak için yaşlanmıştı. O 'başkası' annesi olsa bile!

"Adım gibi emin olduğum bir başka şeyse," diye devam etti genç adam gözlerinde ateşli bir ışıltıyla. "Kazada Charles yerine sen ölmüş olsaydın o böyle yas tutmazdı! Münasip bir süre sonra yerine başka birini aramaya başlardı. Ya da annem onun için arardı. Çünkü onun kariyerinde duraksamasına tahammül edemezdi!"

Dora bunların doğru olduğunu biliyordu. Ama yine de bu sözlerin acımasızlığıyla yüzü bembeyaz olmuştu.

"Peki ya sen?" diye sordu genç adam sert bir sesle. "Baban kendisi için uygun bir damat adayı bulmadı mı henüz?"

Dora kısaca Sam'ı düşündü. Son birkaç ayda iki üç kez görüştüğü bir doktordu. Babası onunla bir kez karşılaşm[illegible]

ondan pek de etkilenmemişti. Aslında Sam evlilik konusuna sıcak bakan bir adamdı. Ama Dora ona karşı özel duygular beslemiyordu.

"Biliyorsun," diye devam etti Griffin. "Eşlerini kaybetmiş iki insan olarak baban ve annem evlenmeliydi bence. Birbirlerine çok uygunlar. İkisi de merhametsiz, saman altından su yürüten, hükmedici..."

"Babam geçen hafta öldü, Griffin," diye düz bir sesle sözünü kesti Dora. "Bu yüzden siyah giyiyorum."

Genç adam bir an şaşırmış göründü. Sonra dudaklarını büktü. "Emin misin? Tekrar kontrol ettin..."

"Griffin!" Dora, genç adamın duygusuz tavrına inanmakta zorlanarak yutkundu. Söz konusu olan, Dora'nın kaybı yanında bir insan hayatıydı. Kısa süreli tanışıklıklarında Griffin'in bir çok yönünü görmüştü. Ama içlerinde duygusuzluk yoktu.

"Onun gibiler ölmez, Izzy," dedi genç adam zalimce. "Genelde içleri doldurulup müzeye..."

"O herhangi bir kategoriye girmiyordu, Griffin," dedi acıyla. "O benim babamdı."

"Kim olduğunu biliyorum, Izzy," dedi genç adam sertçe. "*Ne* olduğunu da çok iyi biliyordum."

Dora başını salladı. "Babamdan niçin hoşlanmadığını hiçbir zaman anlayamadım." Babası, Griffin'e ne yapmış olabilirdi ki? Genç adamın yaşam tarzını onaylamamak dışında!

Babasının hoşlanmadığı her şey Griffin'de vardı. Sürekli aynı yerde kalmazdı. Canı istediğinde çalışabileceği bir mesleği vardı. Ya uzun saçlarına ne demeliydi? Hayır, Griffin kesinlikle babasının onaylayacağı bir adam tipi değildi. Yine de Dora, genç adamın neden babasından hoşlanmadığını hiçbir zaman anlamamıştı. Belki o da babasının yaşam tarzını onaylamıyordu.

"Farkındayım," dedi Griffin sertçe. "Ve babanın hayalinde yarattığın imajını bozan ben olmayacağım."

Dora içini çekti. "Griffin, bana bir şey söylemeye mi gelmiştin? Eğer öyleyse bir an önce söyle lütfen. Böylece ben de işimin başına döneyim." Gri gözlerinde ciddi bir ifadeyle genç adama bakıyordu.

Griffin, bakışlarını etrafında gezdirdi. "Pek müşterin var gibi görünmüyor," dedi kuru bir sesle. "Artık baban da olmadığına göre burayı ne yapacaksın? Herhalde satacaksın."

"Satmayı düşünmüyorum," dedi genç kadın kırgın bir sesle. "Kendime göre... planlarım var. Bazı değişiklikler yapacağım," diye ekledi kendini savunurcasına.

Hayatının son on yılını buraya adamış olan babasının ölümü üzerinden henüz bir hafta geçmişken değişikliklerden söz etmek saygısızlık gibi geliyordu ona.

Evet babası... zor bir insandı. Bunu biliyordu. Annesi on yıl önce, Dora on altı yaşındayken ölünce babasıyla ikisi yalnız kalmışlardı. Liseyi bitiren Dora, üniversite planlarını bir kenara bırakmak zorundaydı. Ev işlerini yapıyor ve babasına dükkanda yardım ediyordu.

Babasının sağlığı, annesinin ölümünden sonra bir türlü düzelmemişti. Önceki hafta geçirdiği kalp krizi yıkıcı olmuştu ama bu beklenmiyor da değildi zaten.

Böylece Dora, yirmi altı yaşında, tekrar özgür kalmıştı ve vazgeçmek zorunda olduğu planları gerçekleştirebilirdi. Ama nedense artık çok geç olduğunu düşünüyordu. Evi vardı, burası vardı. Ve elindekileri değerlendirmeye kararlıydı. Griffin Sinclair ne derse desin vız gelirdi ona...

Genç adamın onu 'Izzy' diye çağırması ise apayrı bir konuydu. Bu konuda konuşmamaya söz vermişlerdi.

"Ne gibi planlar?" Griffin kısılmış gözlerle genç kadını izliyordu. "Burayı yirminci yüzyıla uygun bir hale sokacağını söylemiyorsun herhalde?"

İstediği kadar alay edebilirdi. Planları sadece Dora'yı ilgilendirirdi ve bu konuda onunla tartışacak da değildi.

"İnanmak senin için kolay olmayabilir, Griffin," dedi iğneleyici bir sesle. "Ama bir çok insan için seyahat edip, sadece bir bavulla yaşamak ve evsiz olmak çekici bir hayat tarzı değildir bunu da bil. Bu arada eve dönmene ne sebep oldu?"

Genç adam bu iğnelemeler karşısında gözlerini kıstı. Ama sessiz kalmayı tercih etti. Aslında Dora biraz da haksız konuşmuştu. Duyduğu kadarıyla Griffin, Londra'da *evim* diyebileceği bir daire satın almıştı. *Bir bavulla* yaşadığı zamansa çoğun-

lukla birinci sınıf otellerde kalıyordu. Genç adamın işine sadece *seyahat* demek de pek doğru olmazdı. Yazdığı seyahat kitapları çok başarılıydı. Hem öğretici hem de eğlendirici kitaplardı bunlar.

Oysa bu dükkanda onun kitaplarından bir tane bile bulunmamıştı hiçbir zaman. Babası, Griffin'in yazdıklarını gayriciddi bulurdu. Bu kitapların okuyuculara hiçbir şey vermediğini düşünürdü. Dora, babasıyla çıktıkları bir iş gezisindeyken otelde Griffin'in kitaplarından birini görmüş ve satın almıştı. Kitaptaki her kelime sanki genç adamın kişiliğinin birer aynasıydı. Kısa ve öz, esprili, alaycı ama sıcak ve çekiciydi yazdıkları. Anlattığı yerde bulunmaktan büyük bir zevk aldığı açıkça anlaşılıyordu.

"Ailevi sorunlar," diye cevapladı genç adam Dora'nın alaycı sorusunu. "Buraya gelişimin..." Sözü kapının açılıp küçük zilin çalmasıyla kesildi. "Kitaplara bir göz atıp müşteri gibi davranacağım," dedi Dora'ya komplocu bir edayla.

Kapıdan giren altmış yaşlarındaki kadın, kucak dolusu kitabı taşımaya çalışan Griffin'e bir baktı.

Yaşlı kadının bakışları, giderek daha sıklaşan aralıklarla Griffin'e doğru kaymaya başladı. Kitaplara olan ilgisini kaybetmiş gibiydi. Genç adamsa hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi tarih öncesi hayvanlarla ilgili bir kitabı inceliyordu!

Yaşlı kadının bakmadığı bir an Dora'ya bilmişçe göz kırpması üzerine genç kadın az kalsın oyunu bozacaktı!

Azarlarcasına kaşlarını çatarak ona baktı. Korkunç bir adamdı bu Griffin.

"Şey, bayan," diye fısıldadı yanına gelen yaşlı kadın. "Şuradaki genç adam..." Başıyla Griffin'i işaret etti.

Genç adammış! Otuz dört yaşındaydı, amma da genç haa...

"Evet?"

"Griffin Sinclair'e çok benziyor," dedi yaşlı kadın heyecanla. "Biliyorsunuzdur, televizyonda seyahat programını yapan adam." Dora'nın şaşkın bakışlarını fark etmeden konuşmasını sürdürdü. "Sizce o olabilir mi?" Yüzü heyecanlanan bir genç kız gibi kızarmıştı.

Dora onun Griffin Sinclair olduğunu biliyordu ama bilmediği, televizyonda program yaptığıydı. Aslında bilmemesi doğaldı. Çünkü evde televizyonu yoktu. Babası hiçbir zaman hoşlanmamıştı bu aletten. Radyo dinlemeyi tercih ederdi o. Ya da...

"Neden gidip ona kendiniz sormuyorsunuz?" dedi genç kadın. Griffin'e daha farklı bir gözle bakıyordu şimdi.

Ekranda çok iyi görünüyor olmalı, diye düşündü. Bu iş için yeterince karizmatik ve fazlasıyla da çekiciydi! Yaşlı kadının tepkisine bakılırsa programın bayan izleyicileri oldukça fazla olmalıydı.

"Sizce sormalı mıyım?" diyen kadın tekrar Griffin'in olduğu tarafa bir göz attı.

Dora, genç adamın tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu. "Tabii ki," dedi cesaret verircesine gülümseyerek.

"Bir yabancının böyle aniden onunla konuşmaya çalışması onu rahatsız etmez mi?"

"Bir hayranının ilgisi onu neden rahatsız etsin ki?"

"Ama ya o değilse?"

"O olduğundan eminim." Dora elini güvence verircesine yaşlı kadının koluna koydu. "Ayrıca," diye ekledi bilmiş bir ifadeyle. "Başka birinin ona bu kadar benzeyebileceğinden şüpheliyim. Kesinlikle o olmalı!" Griffin yaşam tarzı, karakter ve görünüş olarak türünün tek örneği olmalıydı.

Yaşlı kadın hayran gözlerle genç adama baktı. "Eşsiz biri, değil mi?" diyerek özlemle iç geçirdi.

Eşsiz kelimesinin sözlükteki karşılığı Griffin Sinclair olmalıydı. Dora hiç onun gibi birini tanımamıştı.

"Kesinlikle," dedi yaşlı kadına.

"Herhalde aptal gibi davrandığımı düşünüyorsunuz. Kocam öyle düşünüyor, biliyorum. Ama korsan hikayelerine bayılırım ve Griffin Sinclair bence tam bir modern korsan!"

Dora, genç adama baktı. Uzun saçları ve sert yüz hatlarına bakılırsa yaşlı kadına hak vermemek mümkün değildi.

"Haydi," dedi kadının koluna girerek. "Şu korsanla konuşmaya birlikte gidelim." Griffin'i tanıdığını söylemediği için suçluluk duyuyordu. Yaşlı kadın için en azından bu kadarını ya-

pabilirdi.

Griffin'in yaklaşan iki kadının farkında olduğunu gayet iyi biliyordu. Oysa genç adam hiç belli etmiyor, elindeki kitapla ilgili görünüyordu.

"Bay Sinclair?" dedi Dora yanına vardıklarında. "Bu hanım bir hayranınız ve size merhaba demek istiyor."

Ona mı öyle gelmişti yoksa Griffin kitabı rafa yerleştirirken kaşlarını alaycı bir ifadeyle kaldırmış mıydı? İkisini baş başa bırakarak masasına döndü. Genç adam evinde televizyon olmadığını tahmin ediyor olmalıydı.

Babasının ölümünden sonra ev tamamen sessizliğe gömülmüştü. Profesör Baxter pek konuşkan biri değildi ama bir başkasının varlığı, evin şimdiki sessizliğinden kat kat iyiydi.

"...çok naziksiniz, Bay Sinclair."

Dora'nın düşünceleri yaşlı kadının heyecan dolu sesiyle bölündü.

"Bunu her zaman saklayacağım!" diye ekledi kadın.

Griffin'in almak için ısrar edip sonra da imzaladığı kitaptan bahsediyordu. Birkaç dakika sonra da genç adam, yaşlı kadın için kapıyı açıp veda ediyordu.

"Yüzündeki o ifadeyi yok et, Izzy Baxter," dedi Dora'nın yanına dönerken. "Ve sakın 'ne ifadesi' deme." Masanın kenarına oturdu. "Seni, gri gözlerindeki masum bakışa aldanmayacak kadar iyi tanıyorum!"

Gri gözler, bu sözler üzerine ifadesizleşti. "Gerçek şu ki, Griffin," dedi soğukça. "Beni hiç tanımıyorsun!"

"Beni başkalarıyla karıştırıyorsun, Izzy." Omuz silkti ve konuyu değiştirdi. "Her neyse, eminim daha önce hiç Griffin Sinclair tarafından imzalanmış bir Dickens biyografisi görmemişsindir."

Olamaz! Yapmış olamazdı!

Genç adamın gözlerindeki kahkahayı görünce inandı.

"Değerinin arttığından şüpheliyim," dedi iğneleyici bir sesle.

"Ah, bu sıkı bir darbeydi," dedi genç adam. "Ama baban ve Charles arasında eğlence ruhunun kaybolmamış olduğunu görmek yine de güzel."

Dora, birkaç saniye ona baktıktan sonra araya mesafe koymak ihtiyacıyla yerinden kalkıp masadan biraz uzaklaştı. "Artık geliş sebebini söyleyip gitsen iyi olacak," dedi soğukça. Bu adamın varlığı daima dengesini bozuyordu! "Eminim," diye devam etti. "Annen, ağabeyinin eski nişanlısını ziyaret etmeni hiç onaylamıyordur."

"Annemin fikirleri umurumda değil," dedi Griffin.

Dora, genç adamın annesine karşı bu umursamaz tavrına her zaman şaşmıştı. Genç yaşta dul kalan Margaret Sinclair, uzun boylu ve oldukça despot bir kadındı.

En büyük çocuk olan Charles'in yaşamı, Margaret'in çok sevdiği ve dönmek için can attığı politik arenaya girmek amacıyla yönlenmişti. En küçük çocuk ve tek kız olan Charlotte, iyi bir eş ve anne olmak üzere yetiştirilmişti. Dora'nın bildiği kadarıyla henüz ikisi de değildi. Ortanca çocuk olan Griffin, kardeşlerinden geceyle gündüz misali farklıydı. Onlar esmer, Griffin'se sarışındı. Her zaman isyankar olmuş, Margaret'in onun için yaptığı kariyer hesaplarının hiçbirine uymamıştı.

Aileye girdiği kısa süre içinde Dora, onun bu rolü oynamaktan fazlasıyla memnun olduğunu fark etmişti.

Yüzünü ekşiterek sordu. "Televizyon için program yapmanı nasıl karşıladı?"

Griffin, gözlerinde alaycı bir bakışla, "Sen ne düşünüyorsun?" dedi.

"Yo," diyerek hafifçe güldü Dora. "Beni hiç karıştırma." Margaret ve Griffin arasına girmek, mayın tarlasında yürümekten tehlikeliydi!

"Dehşete düştü," dedi Griffin neşeyle. "Aslında," diye kuru bir sesle deva etti. "İlk programın yayınlanmasından sonra o kadar öfkelendi ki bir ay boyunca benimle konuşmadı. İşte o iki ay hayatımın en huzurlu dönemiydi."

Dora tekrar güldü. Uzun zamandır ilk kez güldüğünü fark etti.

"Yine de," dedi genç adama. "Ailevi bir sorun olduğunda senden medet umuyor." Bu cümle biraz da sorarcasına söylenmişti. Margaret, her zaman öyle kontrollü ve soğukkanlıydı ki bir sorunu tek başına halledemeyeceğine inanmak güçtü.

Griffin omuz silkti. "Annem, Charles'in ölümünden beri eskisi gibi değil." Bu gerçeği o an keşfetmiş gibi kaşları çatıldı. "Aslında Charlotte ve annem arasındaki sorunun sebebi de buydu."

"Charles'in ölümü mü?"

İki erkek kardeş birbirlerine pek düşkün değillerdi ama Charlotte ve Margaret'in Charles'i taparcasına sevdiklerini biliyordu genç kadın. Charles hakkında tartışacaklarına hayatta inanmazdı.

"Zamanlama problemi," dedi Griffin. "Charlotte'nin nişanlısı Stuart'ı hatırlıyorsun, değil mi? Birleşik Devletler'den bir iş teklifi almış. Birkaç ay içinde işe başlaması gerekiyor. Charlotte de doğal olarak onunla gitmek istiyor."

"Ve annen beraber yaşamalarını istemiyor mu?" Bunun Charles'le ne ilgisi olduğunu anlamamıştı.

Griffin haylazca sırıttı. "Durum o olsaydı eminim hiç mutlu olmazdı," dedi alayla. "Charlotte yirmi sekiz yaşında ve hayatıyla ilgili kararları verebilecek kadar büyük. Ama hayır, beraber yaşamayı değil, evlenmeyi düşünüyorlar. Düğün tarihi problem yarattı. Dört hafta sonra Cumartesi. Böylece Stuart yeni işine başlamadan balayı da yapabilecekler."

Ve Charles'in ölümü üzerinden sadece on bir ay geçmiş olacak... Griffin'in hala siyah giymesi üzerine yaptığı yorumu hatırlayınca taşlar da yerine oturdu.

"Annen, düğün tarihinin Charles'in hatırasına saygısızca olduğunu düşünüyor," diye tahmin etti.

Griffin ona yan gözle baktı. "Sakın bana onunla aynı fikirde olduğunu söyleme."

"Tabii ki hayır," dedi Dora sabırsızca. "Hakkımdaki fikirlerin çok garip, Griffin." Genç adamın Charles ve babasıyla ilgili yorumlarını hatırlayınca kaşlarını çattı. "Charlotte ve Stuart için çok sevindim." Onlardan gerçekten hoşlanırdı. Aslında Charles'in ölümünden sonra aileden görüştüğü tek insan, seyrek de olsa Charlotte'ydi.

"Evlendikleri için mi, annemden uzaklaştıkları için mi?" diye mırıldandı Griffin.

Dora, başını sallayarak ona baktı. Tanıdığı en saygısız

adamdı! "Eminim annen kötü niyetli değildir, Griffin."

"Emin misin?" Genç adamın gözleri kısılmıştı. "Keşke ben de senin kadar emin olsam," dedi dudak bükerek. "Her neyse, düğün planlandığı gibi dört hafta sonra olacak."

"Nasıl hallettiniz?" Televizyon programı yüzünden bir ay boyunca konuşmadıysa, Margaret'in bu konuda ne tepki göstereceğini hayal bile edemiyordu!

"Rüşvet ve ahlaksızlıkla," dedi Griffin sertçe. "Her neyse, burada oluşumun sebebi de bu." Deri ceketinin ceplerini yokladı. "Davetiyeni sana şahsen getirmek. Üzgünüm," dedi zarfı uzatırken. "Cebimde biraz kırışmış."

Dora boş boş davetiyeye baktı. Almak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. *Davetiyesi*? Sadece düğüne değil, Sinclair ailesine!

"Korkma, ısırmaz," dedi Griffin alayla. Zarf hala elindeydi.

Dora, Charlotte'yi aylardır görmüyordu. Zaten son zamanlarda görse düğünden haberi olurdu. Davet etmesi çok nazik bir davranıştı ama Dora, Charles'in ölümünden beri kendini aileden saymıyordu.

Başını iki yana salladı. "Gelebileceğimi sanmıyorum."

"Neden?"

Kaşlarını çatarak rahatsız olmuşçasına genç adama baktı. "Annenin düğün tarihine gösterdiği tepkiye bakılırsa orada görmek isteyeceği son insan ben olmalıyım!"

Griffin kaşlarını kaldırdı. "Korkuyor musun, Izzy?"

"Saçmalama, Griffin. Sadece annenin hislerine biraz duyarlı yaklaşmaya çalışıyorum."

"Onun başkalarının hislerini umursamadığını düşünürsek, seninki çok asil bir davranış doğrusu!" Masadan indiği anda dükkan sanki küçüldü. "Ayrıca tarih konusundaki krizi atlattıktan sonra annem kendini büyük bir hevesle düğün hazırlıklarına adadı. Charlotte'nin küçük, sakin bir tören hayali de böylece uçup gitti," dedi hoşnutsuzlukla.

Bunları duyunca Dora'nın gitmeme kararı daha da pekişti. Kalabalığı idare edemeyeceğinden değildi. Her konuda konuşabileceğine güveniyordu. Ne de olsa Charles'e uygun bir eş olarak seçilmişti!

İstemediği, 'zavallı Charles'in nişanlısı' rolünde olmak ve insanların acıma ve merak duygularına hedef olmaktı. Babasının ölümü, gitmemesi için geçerli bir mazeret olacaktı.

"Ailede babanın ölümünden haberli kimse olmadığı için davetiyede onun adı da var." Griffin, düşüncelerini okumuş gibiydi. "Ama bu konuyu hiç kafana takma. Düğünde kavalyen ben olurum."

Dora ona bakakaldı. *Kavalyesi mi*? "Hayır, Griffin. Hiç sanmı..."

"Evet, Izzy," dedi genç adam itiraz kabul etmez bir tonla. "Şu kitapları alıyorum, ücreti hesaplayabilir misin, lütfen?" Yaşlı kadın oradayken raflardan topladığı kitapları işaret etti. "Bir saat sonra bir randevum var."

Dora, kaşlarını çattı. "Bütün bu kitapları gerçekten almak istemiyorsun, değil mi?"

Griffin yüzünü buruşturdu. "Annem benimle bir ay boyunca konuşmamanın yanında evdeki eski odamı temizlemeye karar vermiş. *Temizlerken* çocukluktan beri biriktirdiğim klasikler koleksiyonumu da atmış. Yenilerini almak zorundayım."

Anne oğulun anlaşamadığını biliyordu ama bu kadar ileri gideceklerini hiç düşünmemişti!

"Kayıp olanların isimlerini hatırlayabilirsen senin için bulmaya çalışırım," diye önerdi. Kendi kitapları, hayatının çok önemli bir bölümünü oluşturuyordu. Çocukluğundan beri sakladığı ve aklına geldikçe tekrar tekrar okuduğu kitaplarına bir şey olsa çok üzülürdü.

"Sağol. Bir liste yapar sana veririm."

Kitapları paketlerken, Griffin'in kendisini izlememesini dilerdi. Bakışları, genç kadını gerginleştiriyor, konsantre olmakta zorlanmasına neden oluyordu.

"Koleksiyonun oldukça genişti herhalde," dedi paketlemeyi sonunda bitirdiğinde. Kitapların bazılarından onda da vardı.

"Sen de benim okuyamadığımı sanıyordun!" dedi Griffin alayla.

"Yine saçmalıyorsun." Genç adamın gidecek olması onu biraz rahatlatmıştı. "Kitap yazdığını biliyorum."

Griffin dudaklarını alayla büktü. "Ama bahse girerim bura-

da bir tane bile yoktur."

"Seyahat kitaplarımız var..."

"Ama Griffin Sinclair'in yazdıklarından yok. Baban benden en az benim ondan hoşlanmadığım kadar hoşlanmazdı."

Haklıydı. Babası, Charles'in 'adı çıkmış' kardeşi hakkında hiç de iyi şeyler düşünmezdi.

"Değişiklikler yapmayı planladığımı söylemiştim. Ve tanınmış televizyon yıldızlarının yazdıkları kitaplar eminim çok iyi satar," dedi Dora muzipçe.

"Aman ne komik!" Kitap torbalarını alan Griffin yüzünü buruşturdu. "Dört hafta sonra görüşürüz, Izzy," diyerek kapıya yöneldi. "Tören saat üçte olacak. Seni saat iki gibi evden alırım."

Kapıyı açtı ve döndü. "Ve lütfen siyah giyme, olur mu? Bir düğün için uygun bir renk değildir siyah." Dora'nın yorum yapmasına fırsat vermeden ekledi. "Ayrıca sana da hiç yakışmıyor!"

Genç adam gittikten sonra Dora yorgunca sandalyesine çöktü. Griffin Sinclair, tanıma şanssızlığına düştüğü en dayanılmaz adamdı!

Yaşlı kadının onu bir korsana benzetmesi ne garipti. Çünkü Dora da onu ilk gördüğünde başka bir zamandan çıkıp geldiğini düşünmüştü.

Tabii bulundukları ortam da öyle düşünmesinde etkili olmuştu. En azından genç kadın öyle sanıyordu. Ve bunu da, davranışlarını açıklamaya bahane olarak kullanıyor olmalıydı.

Sebebi ne olursa olsun bir süre için sanki büyülenmiş gibi hareketsiz kalmıştı...

İKİNCİ BÖLÜM

Dora, babasının istediği bir kitabı pazarlayan adamla görüşmek üzere şehirdışına çıkarken, bu iş ziyaretinin unutulmaz olacağını hiç bilmiyordu.

Ama daha adamın tavsiye ettiği otelin görkemli, kapısından içeri adımını atar atmaz bu yolculuğun farklı olacağını hissetmişti!

Sanki zamanda yolculuğa çıkmış ve yüz yıl öncesine dönmüştü. Girerken aldığı broşürde yazdığına göre Dungelly Court, restore edilmişti. Mor duvarlar, eski yağlı boya tablolar, büyük halılar ve süslü aynalarla donatılmıştı. Yerde, duvarların rengiyle çelişmesi gerektiği düşünülebilecek ama tuhaf bir şekilde uyum sağlayan kırmızı bir halı vardı. Görkemli lobi, konukları sıcak bir selamla karşılıyordu.

Gerçekdışıydı. Hatta *Gerçeküstüydü.*

"Biri en kısa zamanda gelip sizinle ilgilenir."

Bu derin, erkeksi ses üzerine Dora'nın küçük valizi elinden kaydı. Etrafına o kadar dalmıştı ki başka biri olduğunu fark etmemişti.

Genç adam baştan aşağı siyahlar giymişti. Sadece altın renkli uzun saçları karanlık havasını bozuyordu. Dora, onun gelişini hiç duymamıştı. Sabahın çok erken bir saatiydi ve ortalık çok sessizdi.

Genç adama tedirgince baktı. "Herkes nerede?"

Sesi yankılanmıştı. Ama bu, genç kadına çok doğal gelmişti. Çünkü içinde olduğu gerçekdışı ortam, rüyadaymış gibi hissetmesine yol açıyordu.

"Bilmiyorum," dedi genç adam yeşil gözlerini Dora'dan hiç

ayırmadan. "Rezervasyonunuz var mı? Aslında pek sorun olacağını sanmıyorum. Ne de olsa bu sırada otel dolu değil. Ama..."

"Var," dedi Dora çabucak. "Bayan Baxter adına."

Genç adam resepsiyonun arkasına geçti ve kırmızı, deri kaplı bir defteri inceledi. "Evet," diyerek başını salladı. "Bayan I. Baxter." Zümrüt rengi gözleri tekrar genç kadına döndü. "I ne oluyor?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Isadora," dedi genç kadın isteksizce. "Ama ailem bana hep..."

"Izzy," dedi genç adam memnun bir ifadeyle. Resepsiyon masasının ardından çıktı. "Hoşuma gitti," dedi ve başını bir yana eğerek düşünceli gözlerle Dora'ya baktı. "Sana uyuyor."

Genç kadın o anda nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Ve... hiç kimse ona Izzy demezdi! Eğer anne babası ona kızgınlarsa Isadora, değillerse Dora derlerdi. Garipti ama Izzy isminden hoşlanmıştı. Sanki bu isim onu farklılaştırmıştı. Ve bu his bulunduğu gerçekdışı ortama çok uyuyordu.

"Griffin Sinclair," diyerek elini uzattı genç adam. Dokunuşu nazik ve güçlüydü. "Annem bana en sevmediği amcasının ismini koymuş," diye devam etti alaycı bir sesle. "En sevmediği ama en zengin amcası. Beklerken sana bir içki getireyim mi?"

Uzun yolculuk, beklenmedik atmosfer ve bu yeşil gözlü yabancı Dora'nın başını döndürmüştü. "Çok üzgünüm," dedi yavan bir gülümsemeyle. "Burada çalıştığını anlamamıştım."

"Çalışmıyorum zaten," dedi genç adam neşeyle. "Ben de bir konuğum. Ama sana bir içki getirmekten mutluluk duyarım."

Dora kaşlarını çattı. Adam aniden ortaya çıkmış, ona Izzy adını yakıştırmış, annesinin sevmediği ama zengin amcasının adını aldığını söylemiş ve kendisi de Dora gibi bir konukken otelin sahibiymiş gibi rahat bir havayla ona içki ısmarlamayı teklif etmişti!

İçki falan istemiyordu çünkü zaten kendini sarhoş gibi hissetmeye başlamıştı!

"Bekleyeceğim ve bir kahve içebilirim, teşekkürler," dedi biraz aklı karışmış bir ifadeyle. "Konukları karşılamak için birinin olmaması biraz... tuhaf değil mi?" diye mırıldandı şaşkın-

ca.

"Otelin çekiciliğinin bir parçası," dedi genç adam umursamazca. "Burasının kendine özgü bir havası vardır. Ayrıca gizli geçitler de var," dedi çapkın bir gülümsemeyle.

Gizli geçitler mi? Genç adamın aniden ortaya çıkışının ardında bu olabilir miydi?

"Köşedeki zırhın arkasında gizli bir kapı var," diyerek sırıttı genç adam, Dora'nın aklından geçenleri tahmin ederek. "Panellerin biri hareket ediyor ve merdivenler kumsaldaki mağaraya dek uzanıyor."

Dora, bu geçitleri keşfetmeye hiç niyetli değildi. Zaten o gün pazarlamacıyla görüşecek, geceyi otelde geçirdikten sonra sabah tekrar yaşadığı yer olan Hampshire'ye doğru yola çıkacaktı.

"Aslında benim... Ulu tanrım!" Dora'nın sözleri, hayatında gördüğü en büyük köpek kapıda belirince yarım kalmıştı! Aslında bir at iriliğindeki hayvana köpek demek biraz güçtü!

"Griffin!" Cesaret edebildiği kadar çabuk... bir salyangozdan biraz hızlı bir şekilde genç adama yanaştı ve kendini onun koruyucu kollarına attı!

Yanağının altında genç adamın sert göğsünün sıcaklığını hissedebiliyor, erkeksi kokusu burun deliklerini dolduruyordu. Kendini içindeymiş gibi hissettiği rüya, bir karabasana dönmek üzereydi!

Griffin, kollarını genç kadına dolarken hafifçe güldü. "Bu sadece Derry. Korkutucu görünebilir ama bir kedi yavrusu kadar zararsız ve uysaldır."

Zararsız ve uysal mı?! Bu sıfatlar karşısındaki köpeğe hiç mi hiç uymuyordu! Köpek, iki insanı hiç umursamadan gidip şöminenin önüne yattı. Ne biçim bir oteldi bu böyle?

Hala Griffin Sinclair'in kollarındaydı ve vücudunun sıcaklığını gittikçe daha yoğun bir şekilde hissediyordu. Bu adam bir yabancıydı. Korkusunu yenip ondan bir an önce uzaklaşmalıydı!

Ama daha hareket etmeden kırk yaşlarında uzun boylu sarışın bir kadın içeri girdi. Ve söyledikleri Dora için hiç komik değildi!

"Demek direkli yatağını paylaşacak birini buldun, Griffin," diye mırıldandı Dora'ya sıcak bir ifadeyle gülümseyerek. "Size birer içki getireyim mi? Bizim ikramımız olarak."

Dora yavaşça kollarından sıyrılırken genç adam hafifçe güldü. "Bu Bayan Baxter, yeni konuğun," dedi kadının hatasıyla eğlenerek. "Ve zaten benim yaptığım içki teklifini reddetti. Izzy, bu bayan Dungelly Court'un sahibi, Fiona Madison."

İki kadın birbirlerine farklı gözlerle bakmaya başladılar. Fiona Madison, iş kadını havasına büründü. Izzy'nin kaşlarıysa daha da çatıldı. Griffin de bir konuk olduğunu söylemişti. Ama acaba otel sahibine diğer konuklardan yakın mıydı? Fiona Madison'la çok... samimi bir havaları vardı.

"Ah, affedersin, Izzy," dedi Fiona gülerek. "Düşündüm ki... Neyse, ne düşündüğümü boşverin. Haydi otele kaydını yapalım ve odanı göstereyim. Uzun bir yolculuk muydu?" Fiona sohbet ederken bir yandan da kırmızı kaplı deftere Dora'nın kaydını yapıyordu.

Uzun bir yolculuk mu? Bu alışılmadık ortam Dora'ya yıllarca yolculuk etmiş gibi hissettiriyordu.

Fiona, aklını okumuş gibi gülerek, "Burası başka bir dünya sanki, değil mi?" diye sordu. "Kocam ölmeden önceki son beş yılını burayı restore etmeye adamıştı." Sesi hüzünlüydü.

En fazla kırk iki kırk üç yaşında gösteren bu kadın dul muydu? Az önce Griffin'e söylediklerini hatırlayarak kaşlarını çattı. Acaba daha önce yatağını paylaşan o muydu? "Harika bir iş yapmış," dedi Dora kibarca.

"Haydi sana odanı göstereyim," dedi kadın hüzünlü havasından sıyrılarak.

"Sonra görüşürüz, Izzy," dedi Griffin arkasından alayla. Sanki Fiona ve kendisi hakkındaki düşüncelerini anlamış ve bu da onu eğlendirmişti.

"Belki öğle yemeğini birlikte yeriz," diye yumuşakça seslendi Dora kapıya ulaşınca.

Genç kadın onun kendisine mi Fiona'ya mı seslendiğinden emin olamadan döndü. Ama Griffin dosdoğru ona bakıyordu.

Derin bir nefes aldı. "Korkarım bu öğlen için önceden yapılmış planlarım var."

Genç adam reddedilmekten pek de rahatsız görünmeyerek, "Öyleyse daha sonra görüşürüz," dedi. Ama bakışları, odadan çıkana dek Dora'dan ayrılmadı.

İki kadın merdivenlerden çıktılar. Fiona elindeki anahtarla kapıyı açtı ve gördüğü manzara karşısında Dora'nın ağzı açık kaldı.

Genç kadın daha önce hiç böyle bir otel odası görmemişti. Duvarlar sarıya boyanmıştı. Yerde kırmızı, kalın bir halı, duvarlarda da asılı kilimler vardı. Kocaman, gösterişli şöminenin ortasında bir vazo içinde kurutulmuş çiçekler vardı. Bütün mobilyalar antikaydı ve odanın diğer ucunda da büyük, direkli, kadife örtülü bir yatak duruyordu. Üzerinde küçük, saten kaplı yastıklar ayrı bir şıklık yaratıyordu.

Fiona'nın Griffin'e söylediklerini hatırlayan genç kadının yanakları kıpkırmızı oldu.

"On konuk odamız var. Asıl geliri restorandan sağlıyoruz. Çok rağbet gören bir mutfağımız ve yemek salonumuz var. Akşam için rezervasyon yapayım mı?"

Dora, hala sarhoş gibiydi. "Lütfen," dedi gözü şöminenin üzerindeki tabloya takılarak. Bir aslan ve tek boynuzlu bir at resmedilmişti. Ne tesadüf, diye düşündü. "Ben de tek boynuzlu at figürleri ve kitapları topluyorum," dedi utangaçça, Fiona'nın kendisine baktığını fark edince.

Dora ve babası bu konuda asla anlaşamamışlardı. Bunların var olmayan, uydurma varlıklar olduğu için bu kadar ilgiye değmediğini savunurdu yaşlı adam. Dora, koleksiyonunu sadece kendisinin görebileceği bir yerde, yatak odasında saklardı.

"Öyleyse bu oda tam sana göre," dedi kadın Dora'nın kolunu sempatiyle sıkarak. "Kendini evindeymiş gibi hisset. Herhangi bir ihtiyacın olursa aşağı inip söyleyebilirsin. Söz veriyorum bu kez biri olacak resepsiyonda," dedi içtenlikle. "Odalarda telefon yok maalesef. Konuklarımızın hiçbir şekilde rahatsız edilmeyeceklerinden emin olmak istedik."

Fiona Madison çıkıp genç kadını odada yalnız bıraktı. Dora, yorgunca yatağa oturdu. Huzurlu geçecek birkaç saate ihtiyacı vardı.

Bir banyo ve bir fincan kahve biraz olsun kendisine gelmesine yeterdi. Ancak ondan sonra otelin büyüleyici havasından sıyrılabilirdi.

Aslında Griffin Sinclair'in etkisinden de uzaklaşmak istiyordu. Otuzlu yaşların başlarında olmalıydı. Uzun saçları biraz eski modaydı. Ama genç adamın öyle bir havası vardı ki modanın umurunda olmadığı tek bakışta anlaşılabiliyordu!

Onun kendisine bakışlarını hatırlayan genç kadının yüz nü bir sıcaklık kapladı. Aslında görünüşü hiç de etkileyici sayılmazdı. Bir yetmiş boyunda, parlak kızıl saçları haricinde silik sayılabilecek bir kadındı. Griffin Sinclair ya çok sıkılmıştı, ya da onunla eğleniyordu. Öğle yemeği davetinin başka bir sebebi olamazdı. İki açıklama da Dora'nın hiç hoşuna gitmemişti!

Bir saat sonra otelden çıkıp arabasına binerken unut onu, diye geçiriyordu aklından. Şansı varsa randevusundan döndüğünde genç adam otelden ayrılmış olurdu.

Otelden ayrılmamıştı. Tam tersine...

Dora, akşam sekiz gibi aşağı indiğinde sabahın aksine, salonda adım atılacak yer olmadığını gördü. Şöminenin önü ve bar sanki bir insan seliyle kaplıydı. Oturacak yer bulmak imkansız gibiydi. İçerisinin sıcaklığını gören Dora, krem rengi ipek bluzuyla diz altına kadar uzanan siyah eteğini giydiğine memnun oldu.

"Masamız şu tarafta."

Dora, başını kaldırdığında Griffin Sinclair'in gülümseyerek kendisine baktığını gördü. Genç adam, dirseğinden kavrayarak onu bir masaya götürdü.

"Gördüğün gibi, bu akşam burası çok kalabalık," dedi Dora'nın oturması için sandalyesini çekerek. "Fiona'yı iki masa işgal etmek yerine birini paylaşabileceğimize ikna ettim."

Dora, kaşlarını çattı. Griffin'in Fiona'yı ikna etmekte zorlanacağını hiç sanmıyordu zaten!

Salon, yüzlerce mum ışığıyla aydınlanıyordu. Aslında çok romantik bir ortamdı. Ama onun yanındaki erkek bir yaban-

cıydı!

Griffin, kadehlere şarap koydu ve arkasına yaslanıp genç kadını süzdü. "Buraya çok uyuyorsun, Izzy."

Dora'nın yüzü pembeleşti. İş randevusundan döndükten sonra uzun bir banyo yapmıştı. Parlak, kızıl saçları yüzünü çevreliyordu. Çok hafif bir makyaj yapmıştı. Kirpiklerine sürdüğü rimel, gri gözlerine derin bir ifade veriyordu.

Aslında, odasından çıkmadan önce aynadaki görüntüsünden oldukça memnundu. Ama şimdi Griffin Sinclair gibi bir adam için yeterince olgun ve güzel olmadığını hissediyordu. Herhalde genç adam, onun hiçbir zaman olamayacağı kadar muhteşem kadınları tercih ederdi.

"Bunu bir iltifat olarak söylemiştim, Izzy. Buraya neredeyse aşık oldum," dedi Griffin boğuk sesle. "Sadece bir gece kalacaktım ama bir haftadır buradayım."

"İş için mi buradasın?"

Genç adamın ona Izzy demesini gözardı etmeye çalışıyordu. Hiç kimse onu böyle çağırmazdı. Ama bu sıradışı ortamda Dora'dan farklı biri olmak çok heyecan vericiydi doğrusu!

Aslında Dora olmakta kötü bir şey yoktu. Hayatı monoton olsa bile iyi sayılırdı. Babasıyla yaşıyor, gündüzleri de babasının kitapçı dükkanında çalışıyordu.

Izzy diye çağrılmak sanki Dora'nın utangaçlığını, temkinli halini ortadan kaldırmıştı. Belki tüm bunların sebebi, otelin gerçekdışı atmosferiydi.

Griffin hafifçe güldü. "Tam üstüne bastın. Benim işim burada olmak. Seyahat edip bulunduğum yerler hakkında eleştiriler yazıyorum."

"Gazetelerin Pazar eklerindeki gibi mi?" O yazıları yazanların gerçekten o otellerde kaldığını hiç düşünmemişti. Tabii ki kalıyorlardı. Griffin de onlardan biriydi demek.

"Onun gibi bir şey," dedi genç adam başını alaycı bir ifadeyle eğerek.

"Ne kadar ilginç." Dora, şarabından bir yudum aldı. Tadı tam sevdiği gibiydi.

Griffin bir anda kahkahalara boğuldu. Çevre masadakilerin bakışlarına hiç aldırmıyordu. "Sana bir tavsiye, Izzy; asla

rol yapmaya kalkma. Hiç beceremiyorsun!"

"Ama ilginç değil mi yani? Her zaman seyahat etmek istemişimdir," dedi genç kadın özlemle. Babası için çalıştığı sürece böyle kısa seyahatler hariç bu özlemini asla gideremeyeceğini biliyordu.

"İlginç olduğu doğru," dedi Griffin omuz silkerek. "Ama ailem buna gerçek bir iş gözüyle bakmıyor. Gelip geçici bir heves, bir kapris olarak görüyorlar."

Ailesinin fikirlerini pek umursuyor gibi görünmüyordu. Yaptığı işten zevk aldığı belliydi.

Dora, ailesiyle arasında böyle bir gerilimle yaşayamazdı. Yani babasıyla. İnişsiz çıkışsız, sakin bir yaşamı tercih etmişti o hep.

"Eminim seninle gurur duyuyorlardır," dedi. İşinde iyi olmalıydı. Yoksa hala bu işi yapıyor olmazdı.

"Böyle bir duyguları olmadığından adım gibi eminim," dedi genç adam umursamazca.

Dora, şarabından bir yudum daha aldı. Aslında yemek boyunca oldukça fazla içmişti. Bu içtikleri de ikinci şişeydi zaten. Ama nasıl olsa o gece araba kullanmayacaktı. Ve iyi vakit geçiriyordu.

Griffin, seyahatlerinde başına gelen ilginç olayları anlatıyordu, arkadaşlığı da çok hoştu.

Genç adam, o ana kadar tanıdığı en ilginç erkekti. Akşam yemeği için giyinmemişti bile. Üzerinde hala blucini vardı. Sadece tişörtünü değiştirmişti.

Öne eğilerek Dora'nın ellerini tuttu. "Sen nereden çıktın, Izzy?"

Genç kadın yutkundu. Griffin onunla oynuyor olmalıydı. Zaten bütün akşam onun gibi bir adamın neden kendisi gibi bir kadınla yemek yemek isteyebileceğini merak etmişti. Sonunda başka bir alternatifi olmadığı için olduğuna karar vermişti.

"Hampshire'den," dedi genç adamın sözlerini yanlış anlamış gibi yaparak.

Aslında onunla flört etmek hayli çekici geliyordu. Hangi kadına gelmezdi ki? Hayatında bir kerecik her şeyi unutup...

Ama hayır! O, Isadora Baxter'di. O zamana dek hiç ciddi bir ilişki yaşamamıştı. Sadece birkaç saattir tanıdığı bir adamla flört edecek hali yoktu. Ayrıca bu adamın, onun idealindeki erkekle hiç ilgisi yoktu. O sorumluluk sahibi, çalışkan, babasının damat olarak sahip olmaktan gurur duyacağı bir erkek istiyordu.

Babasının kendisini sevdiğini biliyordu. Sadece her zaman bir erkek evlat istemişti. Bu yüzden Dora, ona elinden gelenin en iyisini vermek istiyordu. Gurur duyacağı bir damat. Ve Griffin Sinclair bunun için uygun olabilecek son erkekti!

"Kahveni şimdi mi yürüyüşümüzden dönüşte mi istersin?"

Yürüyüş mü? Ne yürüyüşü? "Ben..."

"Çok güzel bir akşam, Dora," dedi genç adam ayağa kalkarak.

Dora, ayağa kalktı. Başı hafifçe dönüyordu. Aslında serin akşam havası biraz kendine gelmesine yardımcı olabilirdi.

Dışarı çıktıklarında hafifçe titredi. "Güzel bir akşam demiştin."

"Güzel, sıcak olmak zorunda değil." Hafifçe güldü. "İşte," diyerek ceketini çıkarıp genç kadının omuzlarını örttü.

Dora, genç adamın cekete sinmiş erkeksi kokusunu duymamaya çalıştı. Baş dönmesi azalacağına artmıştı!

Ay ışığı altında bahçede ilerlediler. Aralarındaki sessizlik gittikçe uzadı. Sonunda aralarındaki gerilim elle tutulur hale geldi.

Griffin, aniden durdu ve genç kadını omuzlarından kavradı. "Izzy..."

Dora sadece yutkunabildi. Bir an sonra genç adamın dudakları tutkuyla onunkilere kapanmıştı. Hem de ne tutku!

Vücutları sımsıkı birleşmiş, ceket, genç kadının omuzlarından kayıp düşmüştü.

Griffin'in öpüşünde şefkat yoktu. Katıksız bir tutku vardı. Karşılık da aramıyordu. Sadece alıyordu. Sanki Dora'nın ona duyduğu çekimin farkındaydı.

O kadar çok mu belli etmişti? Belki de Griffin onun kolay bir kadın olduğunu düşünmüştü. Karşı konulmaz çekiciliğine bir kurban daha! Akşam yemeğini de bu amaçla mı ayarlamış-

tı acaba?

Genç adamın kollarından sıyrıldı. "Bu kadar yeter, Griffin," dedi soğukça.

"Daha yeni başlamıştık, Izzy," dedi genç adam Dora'yı belinden tutarak. Sesi boğuktu.

Genç kadın yutkundu. Biliyordu... Bu adamla sevişmek çok güzel, hatta hayallerinin de ötesinde olurdu. Ama onu hiç tanımıyordu!

"Yanılıyorsun, Griffin. Bitirdik bile!"

Genç adamdan iyice uzaklaştı. "Güzel bir akşamdı..."

Griffin'in yüzü sertleşti. "Beni akşamı geçirdiğin alelade biri gibi başından savma."

"Sen de bana vakit geçirdiğin alelade bir kadınmışım gibi davranma!" Yanakları utanç ve öfkeyle kızarmıştı. "Yemek güzel, sohbet hoştu. Ama her şey bir yere kadar. Sabah ikimiz de hayatlarımıza devam edeceğiz. Kendini buranın gerçekdışı havasına çok kaptırma, Griffin."

Genç adam kısılı gözlerle ona bakıyordu. "Senin gerçeğin nedir, Izzy? Hayatında bir erkek mi var? Yarın yine ona mı döneceksin?"

Sadece babası. Zaten o ara başka bir erkek için hayatında yer yoktu. Biriyle çıkalı bir yıl olmuştu. O da pek başarılı bir deneyim sayılmazdı.

Yirmi dört yaşındaydı. Elbet o da aşık olacak, evlenecek ve bir aile kuracaktı. Ama bu, her tanıştığı adamın kollarına atılacağı anlamına gelmezdi. Ve hayatında kesinlikle Griffin Sinclair gibi bir adama yer yoktu!

Başını kaldırıp genç adamın öfke dolu gözlerine baktı. "Evet, hayatımda bir erkek var." Gerçeği biraz çarpıtmış olmanın verdiği huzursuzluğu duymamaya çalıştı. "Ve eminim seninkinde de düzinelerce kadın vardır!"

"Benim hakkımda konuşmuyorduk."

"Tabii ki. Eminim bu tür soruları asla yanıtlamıyorsundur!" Şüphesiz genç adam normal hayatına dönecek ve Isadora Baxter'in varlığını bile hatırlamayacaktı.

Oysa Dora onu unutabileceğini hiç sanmıyordu. "İçeri girmeliyim," dedi duraksayarak.

"Girmeli misin?" Sesi sertti. "Neden?"

Çünkü bu adam onu rahatsız ediyordu. Onunla yemek yemeyi daha baştan reddetmeliydi.

"Çünkü sabah erken kalkmam gerek!" Ve arkasını dönüp otele doğru yürümeye başladı. Her adımında Griffin'in arkasından gelip kolunu kavramasını bekledi.

Ama öyle bir şey olmadı...

Odasına vardığında titreyerek yatağına oturdu. Griffin Sinclair'in onunla oynamasına izin vermişti. Ne kadar da aptaldı!

Otelden ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi olacaktı.

Evlenip aile kuracağı adamı altı ay sonra bulacağını o an nasıl bilebilirdi? Hele bu adamın Griffin'in ağabeyi Charles olacağını?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Tanrı aşkına biraz rahatlamaya çalış," dedi Griffin sabırsızca. "Düğüne gidiyoruz, idama değil!"

Dora, Jaguar arabanın yolcu koltuğunda gergince oturuyordu. Charlotte ile seyrek buluşmaları ve Griffin'in beklenmedik ziyareti hariç, Sinclair ailesiyle Charles'in cenazesinden beri ilk kez görüşecekti. Ve Margaret Sinclair'in, varlığına ne tepki göstereceği konusunda hiç bir fikri yoktu.

Neredeyse Charlotte'yi arayıp düğüne gelemeyeceğini söyleyecekti. Ama o kabul etse de Griffin'in bunu kabul etmeyeceğini biliyordu.

Böylece son dört haftayı kararsızlık ve endişe içinde geçirdi. Griffin'in siyah giymeme konusundaki tavsiyesine bile uydu. Bej bir elbise ve ona uyan krem rengi bir ceket giymiş, saçını açık bırakıp hafifçe makyaj yapmıştı.

Serinkanlı ve bakımlı bir görünümü vardı. Bugün tam olarak Isadora'ydı.

"Eminim harika bir gün olacak. Charlotte muhteşem bir gelin olur mutlaka." Sinclair ailesinin tüm üyeleri gibi Charlotte de fazlasıyla çekiciydi.

"Evet, öyle," dedi Griffin kuru bir sesle. "Şimdi lütfen tırnaklarını koltuğun kenarına gömmeyi keser misin? Derinin üzerinde iz bırakacaksın!"

Dora hemen ellerini kucağına koydu. "Biraz gerginim de."

"Hiç belli olmuyor!" dedi Griffin gülerek.

"Senin için gülmek kolay, Griffin," dedi genç kadın suratını asarak. "Bana kalsa bu düğüne gitmektense dişçiye gidip tüm dişlerimi çektirmeyi tercih ederdim!" Özellikle de seninle, diye

ekleyecekti ama vazgeçti. Griffin'in bunu kullanacağından adı gibi emindi çünkü!

İki yıl önce Dungelly Court'taki karşılaşmalarından sonra genç adamı ilk kez aileye Charles'in nişanlısı olarak tanıştırılırken görmüştü. İkisi de birbirlerini daha önceden tanıdıklarını belli edecek bir şey yapmamıştı. Sanki aralarında sessiz bir anlaşma vardı.

"Aslında," diyordu şimdi genç adam. "Ben de dişçiyi tercih ederdim! Düğünler bende alerji yapıyor!"

Dora bunu iki yıl önce anlamıştı zaten. Griffin Sinclair evlenecek türde bir adam değildi. Ama Dora tam tersiydi. Gerçi bu yaştan sonra artık evleneceğinden şüpheliydi...

"Maalesef gelini teslim edecek biri gerekiyor ve ailede bunu yapabilecek tek erkek de ben olduğum için düğüne katılmaya mecbur kaldım."

Dora'nın gözleri panikle irileşti. Düğüne Griffin'le gidecek olmasını dert edip durmuştu. Şimdi de tören boyunca yanında olmayacağını öğreniyordu. Peki ya Dora tören boyunca ve sonraki resepsiyonda ne yapacaktı?

"Bizim eve gidiyoruz. Kiliseye annemle aynı arabada geleceksin," dedi Griffin genç kadının düşüncelerini okumuşçasına. "Kilisede de onun yanına oturuyorsun."

Dora, güçlükle yutkundu. Durum, her geçen an daha da kötüleşiyordu!

"Şu var ki," dedi Griffin alayla. "Biri onun yanında oturmak zorunda!"

Ama niçin Dora?

Margaret Sinclair, cesaret kırıcı, soğuk bir kadındı. Charles öldüğüne göre Dora artık aileye yabancı sayılırdı. Margaret'in tepeden bakan tavrının hedefi olacağından çekiniyordu.

"O biliyor mu?" diye sordu genç kadın isteksizce. "Orada olacağımı yani."

"Sence bunu söylemeyecek kadar kaba olabilir miyim? Sana karşı yani."

"Aslında... evet! Çarpık espri anlayışına çok uygun bir davranış olurdu!"

"Çarpık espri anlayışım mı?" Gözlerinde alaycı bir bakış

vardı. "Geçen ay sana geldiğimde o yaşlı kadını başıma saran kimdi?"

Dora kendini tutamayarak gülümsedi. "Başa çıkabileceğini biliyordum. Kocasının itiraz edeceğini bilmeseydi eminim seni eve bile götürürdü!"

"O gün evine gitmek istediğim tek kadın vardı ama sen bunu hiç teklif etmedin! Hayır, gülümsemeyi kesme, Izzy," dedi sabırsızca. "Harika bir gülümsemen var. Ve *artık* bana gülümsememen için bir sebep yok."

Charles öldü diye mi yani? Ama Dora'nın ona gülümsememe sebebi o değildi ki. Griffin'i ilk gördüğünde Charles'i tanımıyordu bile. İşin gerçeği, Dora ve o taban tabana zıt insanlardı. Genç kadın sessiz ve çalışkan, Griffin'se çılgın ve sorumsuzdu.

"Planladığın değişiklikler nasıl gidiyor?"

Konunun ani değişimine şaşıran Dora birkaç saniye boş boş baktı. "Oldukça yavaş," diye isteksizce cevapladı sonra.

İşçiler bir sonraki hafta geleceklerdi. Babası hayatta olsa bu değişiklikleri asla onaylamayacağını bilen Dora'nın içi pek rahat sayılmazdı aslında.

Griffin, bu huzursuzluğu anlamış gibi başını salladı. "Televizyon aldın mı?"

Aslında almayı çok istemişti. Ama bir geceden sonra aylarca aklından atamadığı adamı televizyonda görmek pek akıl karı gelmemiş, kendini tutmuştu.

Charles'le nişanlanıp aileye girdikten sonra Dungelly Court'ta Griffin için düşündüklerinin çok doğru olduğunu görmüştü. Genç adam, ailenin haşarı, kuraldışı çocuğuydu. Çapkın, sorumsuz ve dik kafalıydı.

Bunların yanında tanıdığı en heyecan verici erkek olduğunu kararlılıkla gözardı ediyordu!

"Önümüzdeki hafta programın ikinci serisinin çekimlerine başlıyorum," dedi Griffin yumuşak bir sesle.

"Ne iyi," dedi genç kadın ilgisizce. "Annen buna ne diyor peki?"

Griffin güldü. "Bazen lafını hiç sakınmıyorsun, Izzy," dedi takdirle. "Acaba Charles seninle nişanlanırken kişiliğinin bu

renkli yönlerinin farkında mıydı?"

Dora'nın omuzları dikleşti. "Ona çok iyi bir eş olma niyetindeydim."

"En ciddi niyetler bile gerçekle ters düşebilir, Izzy," dedi Griffin alayla.

"Sana kaç kez bana Izzy dememeni söyledim!" Yanakları öfkeden kıpkırmızıydı. Ve neden kızdığından da emin değildi. Griffin, Charles için iyi bir eş olamayacağını ima ettiği için mi? Yoksa genç adamın haklı olabileceğini düşündüğü için mi?

Charles, hayalindeki eşte aradığı bütün özelliklere sahipti. Yakışıklı, başarılı, hırslı, ciddi bir adamdı. Ama yaşamında heyecan eksikti. Dora, Charles'e önem veriyordu ve evliliklerinin mükemmel olacağından emindi. Ayrıca babası da onu onaylardı...

Charles ölmemiş olsaydı şimdi evlenmiş olacaklardı. Belki Dora da çok istediği çocuğa hamile olacaktı.

Öfkesi başladığı gibi aniden söndü. Ve genç kadın kendini gözyaşları içinde buldu.

"Tanrı aşkına ne..." Griffin, ani bir frenle arabayı yol kenarına çekti. "Neden ağlıyorsun, Izzy?"

"Sence neden?" dedi Dora suçlarcasına. "Evleneceğim adam öleli henüz bir yıl bile olmadı ve..."

"Anlat bana..."

"Ve sen zaten ona iyi bir eş olamayacağımı söylüyorsun!" Dora onu duymamış gibi devam ediyordu. "Tam da duymak istediğim şey. Hem de bugün!"

Açıkça ağlamaya başladı. Bir yıl önce nişanlıydı. Babası da hayattaydı. On bir ay içinde hayatındaki iki önemli erkeği kaybetmişti.

Ve şimdi yanında kim vardı? Onunla her fırsatta dalga geçen ve işkence eden şeytan ruhlu bir adam!

Griffin, onu kendine çekti, başını omzuna yasladı ve kollarını vücuduna sardı. "Sana tek anlatmaya çalıştığım başkalarını mutlu olmaya zorlayamayacağındı. Sorguladığım sen değildin, Charles'in bencil, soğuk kişiliğiydi. Sen... Ne dedin?" diye sordu başını boynuna gömmüş genç kadın bir şeyler mırıldanınca.

"Dedim ki..." Başını kaldırdı. "Dedim ki..." Ne kadar yakın olduklarını fark edince sözcükler boğazına dizildi. Yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı. Zorlukla yutkundu. Nefesi tıkanır gibi oldu.

"Biliyor musun, Izzy," dedi Griffin boğuk sesle. "Tahrik olduğunda gözbebeklerinin etrafında siyah bir halka beliriyor. Merak ediyorum acaba... Charles bunu biliyor muydu?"

Dora, bu sözlerin anlamını kavradığında gözyaşları tekrar yerini öfkeye bıraktı. Griffin'in kollarından sıyrılıp ondan uzaklaştı.

Ne cesaretle Charles'in onu hiç tahrik olmuş halde görmediğini ima ederdi? Griffin, Charles'le ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. *Hiçbir şey*!

"Hiç iyi bir adam değilsin, Griffin," dedi soğukça ve arkasına yaslandı. Arabayı bir an önce çalıştırmasını diliyordu. Bir dakika sonra tekrar yola çıkmışlardı.

"Son sözlerini iltifat olarak kabul ediyorum, Izzy," dedi genç adam kelimeleri yayarak.

Tanrım! Yirmi altı yaşındaydı ama bu adam ona çocukmuş gibi davranıyordu!

"Bugünlük ateşkes ilan edelim mi, Griffin?" dedi bezgince.

"Ateşkes mi?" Tek kaşı alayla kalkmıştı.

Dora içini çekti. "Birbirimizden *hoşlanıyormuş* gibi davranalım." Griffin'in sataşmaları olmadan da yeterince zor bir gün olacaktı zaten!

Genç adam omuz silkti. "Sen istediğin gibi yapabilirsin, Izzy. Ben senden her zaman hoşlandım."

Her zaman mı? Dungelly Court'ta tanıştıklarından beri mi?

"Aslında bu tam olarak doğru değil," diye devam etti Griffin düşünceli bir ifadeyle. "Charles'in nişanlısı olarak bana tanıtıldığında senden pek hoşlanmamıştım."

"Layık bulmadın herhalde." Sesi alaycıydı.

"Birbirinize hiç uymuyordunuz. Charles, babanın genç bir kopyasıydı."

"Yeter, Griffin." Genç adamın babasıyla ilgili yaptığı alaycı yorumları daha fazla dinlemek istemiyordu. "Ben beni ona la-

yık bulmadığını ima etmiştim."

"O senin ayakkabılarını öpmeye bile layık değildi!" dedi genç adam sertçe. "Bırak içindeki ayakları öpmeyi!"

"Ben..."

"Neden bütün kadınlar eş olarak babalarının bir kopyasını seçerler ki?" diye mırıldandı. "Annen nasıl bir kadındı, Izzy?" Yüzü asıktı.

"Griffin..."

"Haydi, Izzy. Bana ondan bahset."

Dora on yıl önce ölen annesini hala özlüyordu. "Çok güzeldi."

"Onu biliyorum," dedi Griffin sabırsızca.

"Nereden bili..?"

"Görünüşünü babandan almadığın bir gerçek! Demek ki annene benziyorsun." Arabayı yavaşlattı. "Bu konuşmaya daha sonra devam ederiz." Sinclair evine giden yola saptı. "Umarım bunun için hazırsındır."

Hayır, Dora 'bunun için' hazır değildi. Ömrü boyunca da hazır olacağını sanmıyordu.

"Endişelenme, Izzy," dedi neşesizce gülümseyerek. "O benim annem ama ben de onu görmek istemiyorum."

Dora yutkundu. "Ben öyle..."

"Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu!" Griffin hafifçe güldü. Büyük, gösterişli evin önünde arabayı park etti ve inip Dora'nın kapısını açtı. "Unutma, bunu Charlotte ve Stuart için yapıyorsun. Annem tamamen konu dışı."

Margaret Sinclair için böyle düşünmek çok güçtü! İçeri girdiler. Aradan geçen on bir ay, Margaret'e pek merhametli davranmamıştı doğrusu. Mükemmel makyajı, yüzündeki çizgileri saklayamıyordu. Saçında da birkaç gri tel belirmişti.

Griffin'in öpmesi için yanağını kibirle uzattı. Sonra dikkatini Dora'ya çevirdi. Genç kadın, bu delici bakışlar altında ürpermekten kendini alamadı.

"Dora," dedi soğuk bir sesle. "Ne kadar şıksın."

Bir yıl önce, Charles'in ağırbaşlı, geçmişi lekesiz, uygun nişanlısıyken bu sözlerinde biraz daha içtenlik bulunabilirdi.

Oysa şimdi neredeyse hakaret eder gibi söylemişti bunu.

Griffin'le birlikte geldiği için miydi? Yoksa bugünkü düğünü hiç onaylamadığı için sinirleri mi bozuktu? Sebep her ne idiyse Dora kendini hiçbir zaman olmadığı kadar gergin hissediyordu.

"Charlotte seni odasında bekliyor, Griffin," dedi Margaret. Genç adam odadan çıkmak için bir hareket yapmayınca alaycı bir ifadeyle ekledi. "Merak etme, Dora tamamen güvende olacak."

Bunun üzerine Griffin asık suratla kapıya yöneldi. "Oh, Griffin," diye arkasından seslendi annesi. "Yakanda bir ruj lekesi var." Dora'nın dudaklarına kaşlarını kaldırarak baktı. "Senin yerinde olsam düğünden önce onu temizlerdim," diye ekledi buz gibi bir sesle.

Dora'nın yüzü önce kıpkırmızı, ardından bembeyaz oldu. Margaret onun için ne düşünüyordu kim bilir?

Rujunun Griffin'in yakasına nasıl bulaştığını açıklamaya çalışmalı mıydı? Hayır, diye hemen yanıtladı kendi sorusunu. Bu tip açıklamalar şartları daha da kötüleştirirdi. Hiçbir yorum yapmamaya karar verdi. Yakadaki ruj izinin kimden bulaştığını herkes biliyordu zaten.

Griffin de hiç yardımcı olmuyordu doğrusu. Odadan çıkarken Dora'ya muzipçe göz kırpmıştı!

"Evet, nasılsın, Dora?" Artık yalnız kalmışlardı. "Otur, lütfen. Babanı duyduğumda çok üzüldüm."

Dora, bir koltuğa ilişirken cevap verdi. "İyiyim, teşekkür ederim. Babamın kalp krizi bizim için bir şok oldu. Ama hiç olmazsa aylarca acı çekmedi." Annesi, kanserle aylarca mücadele etmiş, sonunda yenik düşmüştü.

"Bize haber vermeliydin, Dora," dedi Margaret kınama dolu bir sesle. "Babana saygılarımı son kez sunmak isterdim."

"Çok ani oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse cenaze törenine kimlerin geldiğini bile bilmiyorum." Çok fazla kişi gelmemişti ama. Babası, annesinin ölümünden sonra çok içine kapanmış, kendini çevresinden neredeyse soyutlamıştı.

"Anlıyorum," dedi Margaret anlayışlı bir ifadeyle. "Charles'in ölümünün verdiği şokun beni nasıl etkilediğini çok iyi hatırlıyorum."

Dora'nın nasıl etkilendiğini hiç düşünmüyor gibiydi.

Anne oğul, birbirlerine çok yakınlardı. Simon Sinclair'in erken ölümünden sonra Charles, evin erkeği olmuştu. Margaret, evliliği oğlunun hayatında amaca yönelik bir basamak olarak görüyordu. Ve evlilik gerçekleştikten sonra geri planda kalmayacağını Dora'ya açıkça belli etmişti. Zaten evlendikten sonra ayrı eve taşınmayacaklardı. Dora bu konuya itiraz edememişti ama doğrusu bu evde yaşamaya hiç hevesli değildi.

Charles'in ölümünün Margaret için bir şok olduğu açıktı. Çünkü hem oğlunu hem de politik arenaya dönüş biletini kaybetmişti. Hem de ikinci kez... Dora, kadının bunun için nasıl can attığını biliyordu. Hatta hayatta başka amacı olduğunu hiç sanmıyordu.

"Griffin'in son marifetinden haberin vardır herhalde," dedi Margaret yüzünü buruşturarak.

"Şey, aslında bilmi..."

"Televizyon!" diye tısladı Margaret. "Ama Griffin tekrar burada yaşamaya başladı ve ben de bu saçmalıkların bir son bulmasını sağlayacağım!"

Dora kadına bakakaldı. Aynı evde yaşamak şöyle dursun ana oğul tartışmadan aynı odada bile kalamazlardı.

"Griffin... burada mı yaşayacak?" diye mırıldandı aklı karışmışçasına.

"Tabii ki," dedi kadın kendini beğenmişçe. "Sana söylemedi mi?"

Griffin niçin ona herhangi bir şey söyleyecekti ki? Margaret, o gün Dora'nın Griffin'in yanında olmasından farklı anlamlar çıkarmış gibiydi.

"Margaret, sana söylemem gereken..."

"Izzy, Charlotte duvağını takmasına yardım etmeni rica ediyor." Griffin'in soğuk sesi genç kadının sözünü kesti. Kısılmış gözleri uyarırcasına annesine dönmüştü.

Dora hala genç adamın orada yaşayacağı haberiyle şaşkındı. Griffin yirmi bir yaşında evden ayrılmış ve bir daha da dönmemişti. Annesiyle hiçbir zaman anlaşamamıştı. Ortada bir gariplik vardı ama ne olduğu konusunda Dora'nın en ufak fikri yoktu.

Charlotte, yanına gitmesini mi istiyordu? İki kardeş neler karıştırıyorlardı? Dora, bir aile dostu bile sayılmazdı. Yardım etmeye Margaret'in gitmesi gerekmez miydi?

"Gidebilirsin, Dora," dedi Margaret kararsızlığını hissetmişçesine. "Charlotte bir saat kadar önce artık yirmi sekiz yaşında olduğunu ve kendi başına giyinebileceğini söyledi."

Herhalde duvağı dışında, diye düşündü Dora. O gün bittiğinde çok mutlu olacaktı.

İsteksizce ayağa kalktı. "Charlotte hala aynı yatak odasını mı kullanıyor?"

Griffin başını salladı. Yüzü ifadesizdi. Saatine bakarak, "Geç kalmayın, arabalar dışarıda bekliyor," dedi.

Dora, aceleyle odadan çıktı. Genç adamın inatçı ve annesinin zafer dolu ifadelerinden, aralarında hoş olmayan bir konuşma geçeceği anlaşılıyordu.

Griffin, tekrar bu evde yaşayacaktı...

Dora hiç anlayamıyordu. Genç adam bu evden oldum olası hoşlanmamış ve bu duygusunu asla saklamaya çalışmamıştı.

Öyleyse neden geri dönmüştü?

Genç kadın, Charlotte'nin ışıldayan gülümsemesini gördüğü an cevabı buldu. Griffin, ailevi sorunun *hallolduğunu* söylemişti. Demek Margaret'i böyle razı etmişti! Eve dönmeyi kabul ederek...

Acaba Charlotte ağabeyinin yaptığı iyiliğin farkında mıydı? Dora bundan şüpheliydi. Charlotte onun bu şekilde yönlendirilmesine asla izin vermezdi.

Peki Margaret neden bunu Dora'ya söylemişti? Onu tanıdığı kadarıyla asla sebepsiz bir hareket yapmazdı. Zaten onu anlamakta her zaman zorluk çekerdi. Bir anne bir çocuğunu nasıl diğer çocuklarından kayırabilirdi?

Charles hayattayken, Margaret tüm ilgisini onun üzerine odaklardı. Artık Charles yoktu ve görünüşe bakılırsa kadının ilgisi küçük oğluna dönmüştü. İstediğini şimdiye kadar yaptırmış, eve dönmesini sağlamıştı. Acaba ne kadar ileri gidebilirdi? Daha da önemlisi, Griffin ne kadarına razı olurdu?

"Dora!" Charlotte sıcak bir gülümsemeyle onu karşıladı.

Dantel ve satenden bembeyaz gelinliği içinde muhteşem görünüyordu. Siyah saçları omuzlarına dökülmüştü ve mavi gözleri heyecanla parlıyordu.

"Senin adına çok mutluyum, Charlotte," dedi Dora onu içtenlikle kucaklarken. Ondan her zaman hoşlanmıştı. Ve Stuart ona çok iyi bir eş olacaktı.

Charlotte, yüzünü buruşturdu. "Bugüne gelebileceğimizi hiç sanmıyordum. Annem o kadar... Hayır," dedi ellerini kaldırarak. "Griffin, annemi unutup Stuart'la mutlu olmaya bakmamı söyledi. Ve benim niyetim de bu. Gelebildiğine çok sevindim, Dora." Mutlulukla gülümsedi. "Griffin bana kötü haberi verdi." Sempatiyle Dora'nın kolunu sıktı. "Düğünüme gelmeni bu yüzden çok önemsemiyorum."

"Bugün senin düğün günün, Charlotte. Onun için bunları bir yana bırakalım, olur mu? Şu duvağı halledelim şimdi."

Charlotte, aynanın karşısına oturdu. "Bunu kendim halledebilirdim, biliyorsun. İşin aslı, seninle birkaç dakika yalnız konuşmak istedim. Daha sonra bunun için fırsatımız olacağını hiç sanmıyorum."

"Benimle konuşmak mı istedin?" Charlotte'nin ince dantelden duvağını başına yerleştirmesine yardım etti.

"Evet, Griffin hakkında."

Dora'nın duvağı tutan elleri hafifçe titredi. "Griffin mi?"

Ne konuşmak istiyor olabilirdi ki?

"Onun için endişeleniyorum." Charlotte başını salladı. "Biliyorum, o kendi başının çaresine bakacak yaşta." Dora'nın asık suratını görünce hafifçe güldü. "Ama biliyorsun, annem her zaman Charles'le ilgiliydi. Griffin ve ben bu yüzden birbirimize çok yakındık. O, her zaman benim koruyucum oldu." Duvağı yerine güzelce yerleştirdi. "Her neyse, Griffin senden her zaman hoşlanmıştır. Charles'in seni nişanlısı olarak aileye tanıttığı an yüzünü görmeliydin. Midesine yumruk yemiş gibiydi. Neden olduğunu sorduğumda hiçbir şey söylemedi. Rahat ol, sana soracak değilim."

Yerinden kalktı ve Dora'ya döndü. "Senden hoşlanmasa davetiyeyi elden getirmeyi neden kabul etsin? Seni görmek için bahane olarak kullandı."

Dora, Charlotte'nin anlattıklarını şaşkınlıkla dinliyordu. Aslında o da Griffin'in neden davetiyeyi elden getirdiğini kendi kendine sorup durmuştu.

"Belki posta masrafından kurtulmak içindir," dedi dalga geçercesine.

"Dora..."

"Charlotte, saat üçe on var ve üçte evleniyorsun! Sadece bunu düşünmen gerekmez mi?"

"Benim için Griffin'e göz kulak ol, Dora." Uzanıp Dora'nın ellerini tuttu. "Biliyorum, onun böyle bir şeye ihtiyacı olmadığını düşünüyorsun. Ama annemi çok iyi tanırım." Yüzü ciddileşti. "Planladığı bir şey var, eminim!"

"Charlotte..."

"Griffin, onunla başa çıkabileceğini sanıyor. Bir yere kadar da yapabilir. Ama annem babamı erkenden öldüğü ve politik arenada yer bulmasını engellediği için asla affetmedi. Sonraki on beş yılı Charles'i hazırlayarak geçirdi. Griffin'i de..."

"Charlotte, anneni de Griffin'i de unut ve gidip evlen! Griffin politikaya atılmayı düşünmüyor, eminim."

Genç kadının kaşlarının hala çatık olduğunu görünce içini çekerek ekledi. "Bak, eğer içini rahatlatacaksa söz veriyorum, ona göz kulak olacağım."

Bunun üzerine Charlotte'nin yüzü tekrar aydınlandı.

Dora aşağı indiğinde Griffin'in yüzü asık, Margaret'in tavrı da soğuktu. Genç kadın, tartışıyor olduklarını tahmin etti.

Margaret gerçekten Griffin'i politikaya sokmaya mı çalışıyordu? Bu Dora'nın duyduğu en saçma fikirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Eee, şimdi ne yapmayı planlıyorsun, Dora?"

Dora ve Margaret, beyaz bir limuzinin içinde kiliseye gidiyorlardı. Genç kadın, başını pencereden karşısında oturan kadına çevirdi.

"Üzgünüm," dedi zayıfça gülümseyerek. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Hayatım, bana öyle geliyor ki şimdiye dek hayatındaki erkekler konusunda çok dikkatsiz davrandın," dedi Margaret kedi gibi mırıldanarak. "Önce sevgili Charles, şimdi de baban... Bundan sonra nasıl davranacağını merak ediyorum."

Charles'in trafik kazasında, babasının da kalp krizi sonucu ölmesinde Dora'nın hiçbir suçu yoktu! Dikkatsiz davranması söz konusu bile değildi.

Margaret'in yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Ve Dora o an bir düşman kazandığını fark etti. İçinde bulunduğu koşullarda bu hiç iyi bir gelişme sayılmazdı. Allahtan kiliseye yaklaşmışlardı. Bu gergin ortamda daha fazla kalmak zorunda değildi.

Gelmesi hataydı, biliyordu. Ama en büyük probleminin Griffin olacağını sanmıştı. Oysa o an tek istediği genç adamın yanında olmasıydı!

"Bir Cumartesi günü burada olabildiğine göre artık çalışmıyorsun galiba," dedi Margaret sıkılmışçasına.

"Hayır, işe devam ediyorum," dedi Dora biraz rahatlayarak. "Sadece bir süreliğine bakım ve yenileme yüzünden kapalıyız."

"Sahi mi?" Kaşları alayla kalkmıştı. "Ne yapacaksın? Orayı

güzellik salonu veya butik gibi bir yere mi dönüştüreceksin?"

Dora, kadının burun kıvıran tavrı karşısında içini çekti. "Sadece yeniden dekore ediyorum." Kiliseye vardıklarını görerek rahatladı.

Kilise küçük ve samimiydi. Charles'le o da burada evleneceklerdi...

Garipti ama gri, taş binaya bakarken hiçbir şey hissetmiyordu. Charles ve nişanlılığı son aylarda ona bir rüyaymış gibi gelmeye başlamıştı. Sanki hiç yaşanmamıştı.

Margaret'in yüzündeki buz gibi ifadeye tek bir bakış, olanların ne kadar gerçek olduğunu hatırlamasına yetti! Bir zamanlar onu gelini olarak kabul etmişti. Oysa şimdi varlığını istemediği açıkça görülüyordu. Bu düğünün tarihinin Charles'in anısına saygısızlık olduğunu düşündüğüne göre Dora'nın varlığını istememesi çok doğaldı. Hem de Griffin'le!

"Haydi hayatım," dedi Margaret limuzinden inerlerken. "Çok yakın gibi görünmeliyiz." Sesi iğreniyor gibiydi.

Çok yakın, iki kadın için söylenebilecek son sıfattı. Ama kol kola kiliseye yürürken selam verdikleri konuklar yakınlıklarından kesinlikle şüphe duymazlardı!

Sonunda kilisedeki sıraya oturduğunda genç kadının tüm sinirleri yay gibi gerilmişti. Herkesin gözünü üzerinde hissediyor, orada ne işi olduğunu kendine sorup duruyordu.

Ayrıca bir şeyin farkına varmıştı. Margaret'in soğuk tavrı, Charles'in eski nişanlısı olduğu için değil, düğüne Griffin'le geldiği içindi. Charlotte haklıydı. Annesi bir şeyler planlıyordu. Ve Dora kendini ateş alanının tam ortasında gibi hissediyordu!

Charlotte, mihraba doğru yürürken muhteşem görünüyordu. Ama Dora'nın gözleri ister istemez gelini teslim eden adama kaydı...

Griffin çok çarpıcıydı. Uzun boylu, sarışın, smokini içinde çok güçlü ve yakışıklı bir görünümü vardı.

Tam önlerinden geçerken Dora'ya çapkınca göz kırptı! Bunu o kadar çabuk ve beklenmedik bir anda yapmıştı ki genç kadın bir an için hayal gördüğünü sandı.

Ama Margaret'in yüzündeki taş gibi ifadeyi görünce hayal

görmediğini anladı. Lanet olası adam!

Tören sanki saatlerce sürdü. Daha sonraki fotoğraf çekimleriyse hiç bitmeyecek gibiydi. Herkes hayatından memnun görünüyordu. Oradan ayrılmak için can atan tek konuk Dora'ydı herhalde.

Bulduğu ilk fırsatta da resepsiyon için arabalarına yürüyen kalabalıktan ayrıldı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diyen sesi duymasıyla kolunun güçlü parmaklar tarafından kavranması bir oldu.

Yüzünde umutsuz ve bıkkın bir ifadeyle Griffin'e döndü genç kadın. "Charlotte'ye iyi dileklerimi sundum, törende bulundum ve artık eve gidiyorum!"

Griffin'in dudakları bir çizgiye döndü. "Benden böyle kaçacak kadar kaba olacağını ummazdım. Ama hatırlıyorum da..." Bakışları buz gibiydi. "Bir kez daha başıma gelmişti bu."

"Ben..." Griffin'in neden bahsettiğini anladığında itiraz sözcükleri boğazına dizildi.

Dungelly Court'u terk ettiği sabahtan bahsediyordu. Dora saati kurmuş, Griffin Sinclair'le karşılaşma korkusuyla kahvaltı bile etmeden otelden ayrılmıştı. Ve karşılaşmamıştı da. Altı ay sonra Charles onları tanıştırana dek...

"Evet, tam olarak o zaman," dedi Griffin tatmin dolu bir sesle. Dora'nın yüzünün beyazlığından ne düşündüğünü anlamıştı. "O zaman da yeterince kötüydü. Ama bugün resmen senin kavalyenim!"

"Değilsin. Yani..."

"Davetiyeni kim getirdi?" Genç adam tek kaşını sorarcasına kaldırdı. "Seni buraya kim getirdi?"

"Ben..."

"Ve düğün yemeğinde kimin yanında oturacaksın?"

Dora, ona inanmaz gözlerle baktı. Griffin olamazdı! Gözü, kızı ve yeni damadıyla konuşan Margaret'e takıldı. Ona neden bu kadar soğuk davrandığını şimdi anlıyordu. Dora'nın bu kez Griffin'in peşinde olduğunu sanıyordu!

"Annemi boşver," dedi genç adam kolunu daha da sıkarak. "Şimdiye kadar hiçbir konuda ondan ne izin ne de onay istedim. Bundan sonra da isteyecek değilim!"

Dora, arabada Margaret'in söylediklerini düşünüyordu. Şimdi biraz daha anlam kazanmıştı her şey. Ama son derece saçmaydı. Griffin ve o!

"Sanırım burada bir trafik sıkışıklığı yaratıyoruz," dedi etrafındaki kalabalığı fark edince.

"Umurumda değil," dedi Griffin omuz silkerek.

"Ama benim umurumda." Genç adamın koluna girdi ve kalabalığa karıştılar. "Ayrıca gelini teslim eden adamın törenin tam ortasında konuklardan birine göz kırpması da hiç uygun bir davranış değildi!"

Griffin sırıttı. "Ben ne zaman *uygun* davrandım ki?"

Asla. En azından Dora hatırlamıyordu böyle bir davranış. Charles'le nişanlı olduğu süre içinde Griffin'in eve aynı kadınla ikinci kez geldiği görülmemişti.

"Ayrıca," diye devam etti genç adam. "Ben seni sadece konuklardan biri olarak görmüyorum."

Dora, ne olarak gördüğünü sormadı. Annesinin nasıl gördüğünü biliyordu. O an için bu yeter de artardı.

"Haydi, Dora," dedi Griffin arabanın kapısını açarken. "Yemeğe kalırsan hiç olmazsa beni annemin çöpçatanlık çabalarından kurtarırsın. Nedense kafasını beni evlendirmeye takmış durumda."

Dora ona boş boş baktı. Margaret onu evlendirmeye mi çalışıyordu? *Griffin'i*? İyi de niçin? Charlotte ve Margaret'in söylediklerini hatırlayınca cevabı kendi buldu.

Griffin ve evlilik? Gülünecek şeydi. Ama Dora nedense bunu hiç komik bulmamıştı.

Beyaz limuzine binerken yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Margaret de binip karşısına oturdu. Ve Griffin de gelip tam yanına oturdu!

Ölüm sessizliği arabanın içindeki durumu tam olarak anlatıyordu. Resepsiyonun yapıldığı otele gidiyorlardı.

Dora, bütün bunların başına Griffin yüzünden geldiğini düşünüyordu ki genç adam gayet samimi bir ifadeyle kolunu omzuna atıp kulağına fısıldadı. "Birine vurmak ister gibi bir halin var."

"Evet, sana!" diye sertçe fısıldadı Dora. Margaret onları hiç

duymuyormuş gibi davranıyordu ama Dora onun hiçbir kelimeyi kaçırmadığından emindi.

"Bana mı?" diye şaşkınca sordu Griffin. "Ne yaptım ki?"

Bir şey yapmasına gerek yoktu ki. *Kendisi* olması yetiyordu. "Boşver," diye mırıldandı Margaret'in kulak kesildiğini bilerek. "Daha sonra konuşuruz."

"Vaatler vaatler," diye mırıldandı Griffin inanmaz bir tonda. "Seninle *daha sonra* diye bir şey olmayacağını zamanında çok iyi öğrendim!"

Dora öfkeyle ona döndü. "Benimle flört etme, Griffin," diye tısladı. "Hiç havamda değilim!"

Griffin umursamazca sırıttı. "Bu mazereti evlendiğin zamana sakla."

Dora inanmazca yutkundu. Ama bir şey söylemesine fırsat olmadan limuzin otelin önünde durdu ve kendilerini tekrar bir insan denizinin içinde buldular.

Charlotte ve Stuart resepsiyonun yapılacağı salonun girişinde konuklarını bekliyorlardı. Dora, mutlu çifti selamlamak için sırada Griffin ile bekledi.

Salona geçip, ikram edilen şampanyalarını yudumlarken, "Ben seni tutmayayım," dedi Dora genç adama.

"Biliyor musun, Izzy? Beni başından savmak için gösterdiğin heves beni komplekse sokabilir."

Dora, şampanyasından bir yudum aldı. "Bundan şüpheliyim. Bastırılamaz bir egon var. Ayrıca eminim yapman gereken başka işler vardır. Ne de olsa sen de düğünün bir parçasısın."

"Kız kardeşimi onu hak eden bir adama teslim ettim ve böylece bugünkü işim de sona erdi."

"Charlotte senin için endişeli gibi görünüyor."

"Bu her yeni evli insanda görülen bir davranış biçimi. Kendileri çok mutlu olduğu için etraflarındaki herkesi de öyle görmek istiyorlar."

"Beni özellikle yanlış anlıyorsun, Griffin, biliyorum. Charlotte gerçekten senin için endişeleniyor ve annenin bazı sözlerini duyunca onun haklı olabileceğini düşünmeye başladım."

"Charlotte'ye bir şey söylemedin, değil mi?" Sertçe genç ka-

dının dirseğini kavramıştı.

Neyse ki şampanya kadehi diğer elindeydi. "Hayır, söylemedim," dedi yavaşça. "Ama belki *sen* söylemeliydin."

Griffin, genç kadının kolunu aniden bıraktı ve çok mutlu görünen kız kardeşine baktı. "Charlotte annemin aklından geçenleri tahmin etseydi bu düğün asla gerçekleşmezdi."

Dora, Margaret'in aklından geçenleri *tam olarak* bilmek isterdi. Açıkça görülüyor ki o ve Griffin aralarında bir anlaşma yapmışlardı.

Ama bu anlaşma genç adamın hayatını nasıl etkileyecekti? Ve anlaşmanın tam içeriği neydi? Eve geri dönmek şartlardan biri olmalıydı. Peki ya politikaya atılmak? Ve evlenmek? Griffin, Margaret'in onu evlendirmeye çalıştığını söylemişti.

"Griffin..."

"Boşver, Izzy," dedi genç adam sertçe. "Bırak Charlotte günün tadını çıkarsın. Ayrıntılar daha sonra halledilir."

Başka bir deyişle, Izzy, sen kendi işine bak diyordu. Ve Dora öyle yapmaktan memnun olacaktı. Charlotte'ye söz vermemiş olsaydı...

"Annen değişmiş görünüyor, Griffin." Farklı bir yaklaşım deniyordu. "Charles'in ölümünden beri yani."

"Hepimize ders olsun." Umursamazca omuz silkti. "Hiçbir zaman birini diğerlerinden üstün tutma. Charlotte de gidince anneme tek kalan maalesef hep hayal kırıklığı yaratan ben olacağım."

Aslında Griffin yakışıklılığı ve başarılı kariyeriyle her anne için övünç kaynağı olurdu. Margaret hariç, diye düşündü Dora hüzünle.

Kendisi tek çocuktu ve annesi onu daima sevmiş ve onunla gurur duymuştu. Ama babası her zaman erkek evlat istemişti. Kızı olmasından duyduğu hayal kırıklığını da asla saklamaya çalışmamıştı. Bu, genç kadının tüm hayatını etkilemişti. Charles'le nişanlandığında babası ilk kez gerçekten memnun görünüyordu.

Ama sonra Charles ölmüş, Dora da babasının gözündeki yeni yerini yeniden kaybetmişti. Genç kadın, kendi çocuklarını koşulsuz seveceğine dair kendine söz vermişti.

"Şimdi ne düşünüyorsun, Izzy?"

Dora, nerede olduğunu bir an için unutmuştu. Aklı karışmışçasına Griffin'e baktı. "Ben... düşünüyordum da," dedi dudaklarını ıslatarak. "Anne babalar pek çok soruyu yanıtlamak zorunda!"

Genç adam hafifçe güldü. "Dünyadaki en zor meslek ebeveyn olmakmış."

"Doğru," diye mırıldandı Dora. Ne yapmaması gerektiğini biliyordu ama ne yapması gerektiğini biliyor muydu? İyi bir anne olabilecek miydi?

"Sonunda oturup yemek yiyeceğiz galiba," dedi Griffin başıyla masalara geçen konukları işaret ederek. "Ve daha önce söylediğimde ciddiydim, Izzy. Benim yanımda oturuyorsun."

Dora tartışmamaya karar verdi. Aslına bakılırsa Margaret'in yanında oturmadığı sürece yanında kim olacağı hiç umurunda değildi.

Tanrıya şükür ki Margaret büyük yuvarlak masanın karşı tarafında oturuyordu. Dora'nın bir yanında Griffin, diğer yanında da genç adamın amcalarından biri vardı.

Tek yapacağı yemeğini yemek ve biraz da sohbete katılmaktı. Ondan sonra artık gidebilirdi.

Hiç tahmin etmemişti ama yemek oldukça zevkli geçiyordu. Griffin'in amcası James, ardı ardına fıkralar anlatıyor ve genç kadına hoş dakikalar geçirtiyordu.

"O, torunları olan altmış yaşında bir adam," diye fısıldadı Griffin kulağına.

Dora ona kaşlarını çatarak baktı. Somurtarak oturup kimseyle konuşmasa daha mı iyiydi yani?

"Ayrıca çok da esprili," diye cevabı yapıştırdı. "Şimdi, müsaade edersen," diyerek tekrar James'e döndü. Yaşlı adamın anlattığı fıkralar *gerçekten* komikti. Ama umursamaz bir tavırla içtiği şampanyaların etkisi inkar edilemezdi.

Yapılan geleneksel konuşmalar bile her zaman olduğu gibi sıkıcı değildi. Griffin, konuşmasında çocukluk anılarını anlatıp herkesi güldürdü. Margaret hariç... O, soğuk mavi gözlerle etrafını süzmeye devam etti.

Ana oğul arasındaki gerginlik, Charlotte balayından dön-

düğünde patlak verebilirdi. O zaman nasıl bir gelişme olacağını merak etti genç kadın.

"Nasıldım?"

Dora, alkışlar ve gülüşmeleri fark ederek Griffin'e baktı. Konuşması çok başarılı olmuştu anlaşılan. "Çok iyiydin, oldukça komiktin," dedi dinlemiş gibi.

"Seni küçük yalancı," dedi Griffin eğlenerek. "Sonra hatırlat da beni dinlemek yerine neler düşündüğünü sorayım."

Genç kadının *sonra* için planı oradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaktı!

Ama daha bir süre daha ayrılması mümkün olmayacak gibiydi. Orkestra çalmaya başlamış, konuklar yemeklerini bitirmişlerdi. Charlotte ve Stuart ilk dansı yapmak için piste çıktılar. Onların mutluluğunu izleyen Dora, Griffin'in neden fedakarlık yaptığını çok iyi anlıyordu.

"Yine dalıp gittin," dedi Griffin sabırsızca. "Haydi dans edelim. Belki dikkatinin bir yerde kalmasını sağlar. Benim beceremediğim kesin."

Neler düşündüğünü bir bilseydi... Birkaç çiftle beraber dans pistine çıktılar.

Dora daha önce Griffin'le hiç dans etmemişti. Sinirleri geren bir tecrübeydi bu. Genç adamın vücudu çok... yakındı. Göğsü göğsünde, nefesi saçlarındaydı.

"Kıpırdanma," diye mırıldandı Dora aralarına biraz mesafe koymaya çalışınca.

Nefes almaya çalışıyordu, lanet olsun! Nasıl olduysa nefesi göğsüyle boğazı arasında bir yerde takılıp kalmıştı. Biriyle bu kadar yakın dans etmek ölüm sebebi olabilir miydi?

Hayır, Griffin olamazdı! Ona aşık oluyor olamazdı! Birden ateşle oynadığını fark etti. İki yıl önce Dungelly Court'ta olanlar ve hissettiklerinden sonra Griffin'le asla aynı ortamda bulunmamalıydı. Bir daha asla orada olanları, genç adamın tutkulu öpüşünü aklına getirmemeliydi.

Zaten Griffin'le ateş ve su kadar zıtlardı. Aralarında herhangi bir ilişki olabileceğini düşünemezdi bile!

"Yine ne var?" Griffin kaşlarını çatarak sormuştu. "Aniden vücudun kaskatı oldu ve üç santim uzaklaştın," diye devam et-

ti Dora'nın soran bakışları üzerine.

Çünkü Griffin ve Margaret Sinclair'in, hayatında hiçbir şekilde yeri olamayacağını anlamıştı. Charlotte'ye verdiği söz de boşunaydı. Griffin'i o günden sonra görecek hali yoktu.

"Babam her zaman dik durmamı söylerdi," dedi omuz silkerek. Sonunda dans bitmişti. "Bence..."

"Ah Griffin, işte buradasın." Margaret, pistten indikleri an coşkuyla seslenmişti. Kadının yalnız olmadığını gören Dora'nın gözleri irileşti. Uzun boylu, güzel bir sarışın, Margaret'in yanında duruyordu. Kolunu tutan Griffin'in parmaklarının kasıldığını hissetti.

"Griffin," dedi sarışın kadın boğuk sesle.

Yoksa o da Margaret'in seçtiği gelin adaylarından biri miydi?

"Griffin, Amanda Adams'ı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki," dedi Griffin gülümsemesi hafifçe solarak.

Evet, kesinlikle adaylardan biriydi bu güzel sarışın.

Ve sosyal açıdan kusursuz davranışları olan Margaret, Dora'yı resmen yok sayıyordu!

Nedenini anlamak zor değildi. Güzel Amanda Adams'ta Dora'nın asla sahip olamadığı kendine güven vardı.

"Jeffrey Adams'ın kızı," diye ekledi Margaret.

Tabii ya! Politikacı Jeffrey Adams! Yakında parti lideri olacağına kesin gözüyle bakılan ve belki de bir sonraki başbakan olabilecek Jeffrey Adams!

"İkiniz dans etmek istersiniz diye düşündüm," dedi Margaret kararlı bir sesle.

Dora, kaskatı kesildi. Margaret'in yaptığı düpedüz kabalıktı. Bunu tek fark eden kendisi miydi? Amanda ilgisiz görünüyordu. Griffin'se büyülenmiş gibiydi.

Pekala, diye düşündü Dora. Griffin eğer annesinin kuklası olacaksa kendi bilirdi. Genç kadın ona engel olacak değildi!

"Lütfen keyfinize bakın," dedi gergin bir sesle. "Zaten ben biraz oturmak istiyordum."

"Şey, eğer eminsen?" derken Dora'ya pek bakmadı bile Griffin. Gözü çekici bir şekilde gülümseyen Amanda'daydı.

Emindi. Hatta hiç daha fazla emin olmamıştı hayatında.

Bu adam bir aptaldı. Kendini istediği gibi Margaret'in ellerine bırakabilirdi. Dora'nın umurunda değildi!

"Evet, eminim," diyerek masaya yürüdü.

Birkaç dakika sonra kendini tutamayarak dans eden çifte baktı. Griffin halinden çok memnun, gülüyordu. Besbelli Amanda'nın çekiciliğine kaptırmıştı kendini. Yan gözle Margaret'e baktı. Yüzünde zafer dolu bir ifadeyle onları izliyordu.

Kahretsin! Dora oradan ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi olacaktı. On dakika sonra, gelin ve damadın artık balayı için yola çıkacakları duyurulduğunda rahat bir nefes aldı. Çifti uğurlayan kalabalığın yanına gitti. Biraz şansı varsa fark edilmeden oradan ayrılabilirdi.

Biraz sonra, Charlotte'nin fırlattığı gelin buketi elindeyken 'fark edilmemek' kavramının kendisi için artık geçerli olmadığını anlamıştı!

Charlotte, neşeyle gülerek ona el salladı ve konfetiler altında çiçeği burnunda genç evliler limuzine bindi.

"Bakalım bu sefer evlenebilecek misin, Izzy," dedi Griffin alayla.

Dora hışımla ona döndü. "Kız kardeşinin espri anlayışı en az seninki kadar çarpık! Ayrıca sen benden önce evlenecek gibisin," dedi iğneleyici bir sesle. Bakışları Amanda'ya kaymıştı. "Al," dedi elindeki buketi Griffin'e uzatarak. "Bunu arkadaşına ver!"

Griffin, buketi almak için hiçbir hareket yapmadı. "Buket, başkasına verildiğinde işe yaramaz, Izzy. Korkarım kaderinle yüzleşmek zorundasın. Bir sonraki gelin sen olacaksın!"

"Lanet olsun, öyle bir şey olmayacak!" diye sertçe fısıldadı Dora. "Charles'le evlenecek..."

"Ve birbirinizi mutsuz edecektiniz."

"Ne hakla bu şekilde konuşursun? Bu düğünde yeteri kadar kaldım." Elindeki buketi masaya bıraktı. "Gidiyorum. Sakın beni eve bırakmayı teklif edeyim de deme, Griffin." Sesi uyarı doluydu. "Bugün senin yüzünden yeterince zor duruma düştüm."

"Seni eve bırakmak gibi bir niyetim yoktu. Arabam yok, unuttun mu? Ama gitmekte ısrarlıysan sana bir taksi çağırabi-

lirim."

"Emin olabilirsin! Ve ben kendime taksi bulabilirim, teşekkürler. Şimdi, izin verirsen..."

"Tabii, ama annemle vedalaş istersen. Ne de olsa ev sahiben."

Dora, Margaret'e doğru ilerlerken genç adamın hafif gülüşünü duydu. Aslında elinde olsa kadını bir daha hayat boyu görmezdi. Ama veda etmeden gitmek kabalık olurdu.

"Bu kadar erken mi ayrılıyorsun, Dora?" Dostça bir edayla Dora'nın koluna girdi. "Müsaade eder misin, Stella?"

Otelin lobisine çıktıklarında Dora'ya döndü ve buz gibi bir sesle, "Seni uyarmak istedim," dedi. "Griffin'le ilgili herhangi bir hayale kapılayım deme. Onun için planlarım var. Ve sen bu planlara dahil değilsin!"

Dora, kadına bakakaldı. Bunları tahmin etmişti ama bu kadar açıkça duyacağını sanmamıştı.

"Amanda Adams, tam planlarıma uygun bir gelin. Babasının gözbebeği. Onunla evlendiği takdirde Griffin'in önü sonuna kadar açılacak."

Acaba Griffin'in tüm bunlardan haberi var mıydı? Gerçi Amanda'yla flört ederken halinden hiç şikayetçi görünmüyordu!

"Size iyi şanslar," dedi Dora. "Benim de geleceğe yönelik planlarım var. Ve emin olun sizler buna dahil değilsiniz."

"Buna çok memnun oldum, hayatım. Umarım bu söylediklerine her zaman sadık kalırsın."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Neler olu...?! Dikkat et, Izzy!" dedi Griffin, genç kadının üzerinde durduğu merdiven tehlikeli bir şekilde sallanınca.

Tabii ki sallanırdı! Dora'nın son beklediği ve görmek istediği insandı Griffin! Ayrıca dükkan kapalıydı ve kapının üzerindeki tabelada da aynen böyle yazıyordu.

"Aşağı in ve bana orada ne yapmaya çalıştığını söyle!" dedi Griffin aşağıdan.

Aslına bakılırsa genç kadın, tavanı boyamaya çalışıyordu. Ama kabul etmeliydi ki üzerinde tavandakinden daha çok boya vardı. Blucini ve tişörtünde beyaz noktacıklar görünüyordu. Saçında da olduğundan emindi. Griffin de bir tişört ve yıpranmış blucin giymişti. Ama her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu!

"Ne yaptığım açıkça belli değil mi, Griffin?" Hala merdivenin tepesinde duruyordu. Altı gün önceki düğünden beri onu görmemişti. Belki de Amanda'yla nişanlandığını haber vermek için gelmişti!

Griffin birkaç saniye baktı. "Hmmm, hayır," dedi sonra düşünceli bir edayla. "Ne yaptığın hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok. Saçını beyaza boyuyor olabilirsin. Ama bunun için herhalde bir kuaföre giderdin. Galiba..."

"Aman ne komik," diyerek aşağı indi genç kadın.

"Aptalca bir soru olacak ama..."

"Öyleyse sorma," dedi Dora yapış yapış ellerini blucinine silerken. "Kusura bakma, el sıkışamaya..."

"El sıkışmak mı? Boşversene," diyerek omuzlarından tutup kendine çekerek öptü Dora'yı. "Ayrıca neredeyse yengem ola-

caktın," diye ekledi genç kadın kıpkırmızı bir yüzle itiraz etmek için ağzını açınca.

Öyle bile olsa onu istediği an bu şekilde öpmeye hakkı yoktu! "Gördüğün gibi çok meşgulüm, Griffin."

Genç adam başını kaldırıp alayla tavanı süzmeye başladı. Dora da isteksizce onun bakışlarını izledi. Tanrım, ne felaket! Öyle kötü boyamıştı ki, boya beyaz olmasına rağmen tavan eski halinden daha kirli görünüyordu.

"Evet, görüyorum," dedi Griffin sırıtarak.

"Daha iyisini yapabileceğini mi söylüyorsun?"

"Daha kötüsünü yapamayacağımdan eminim. Neden bu işi kendin yapıyorsun ki? Eminim maddi durumun..."

"Maddi durumumla ilgisi yok. Tadilat için anlaştığım adamlar son dakikada beni yüz üstü bıraktı. Dükkanın tekrar açılış tarihi yerel gazetelerde duyurulduğundan, işe bir an önce başlayayım dedim. Başka türlü açılışa yetişmem mümkün olmayacak."

Yüzü, hayal kırıklığı ve öfkeyle kızarmıştı. Onarımı yapanlar o kadar geç aramasaydı yerlerine başkalarını bulabilirdi belki. Bahar aylarıydı ve hepsi haftalarca doluydu.

Bunun üzerine Dora, kolları sıvamış, taşıyabildiği her şeyi arka tarafa taşımış, çok ağır olanlarının da üzerlerini örtmüştü. Babası krem ve kahverengiden hoşnuttu. Ama Dora yeşil ve beyazı tercih etmişti.

Böylece gidip boya almış ve işe koyulmuştu. İlk öğrendiği, işin göründüğü kadar kolay olmadığıydı. Profesyonel boyacılara duyduğu saygı şu birkaç günde oldukça artmıştı!

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Hem de nasıl vardı. Ama Griffin'den değil! "Teklifin için sağol, ama..."

"Açılış tam olarak ne zaman?" diye sordu Griffin.

Dora içini çekti. "Başımın çaresine bakabilirim, Griffin. Biraz daha pratikle..."

"Ne zaman, Izzy?" diye üsteledi genç adam. "Çünkü oldukça çok *pratik* yapman gerekecek gibi görünüyor!"

"Sen... Sen tanıdığım en rahatsız edici adamsın!"

"Karşı konulmaz kişilik özelliklerimi bir yana bırakalım. Ne

zaman?"

"On gün sonra. Ve eminim çalışmaya..."

"...günde yirmi dört saat bile devam etsen bu işi yine de bitiremezsin, Izzy!"

Bu adam onu deli ediyordu! İçinden ona vurmak geldi ama Dora asla şiddete başvuran biri olmamıştı.

"Ne iyi ettin de uğradın, Griffin," dedi aşırı nazik bir tonda. "Ama seni işinden veya *birinden* alıkoymak istemem." Aklına Amanda Adams gelmişti. "Şimdi, eğer izin verirsen..."

"Izzy, bir kerecik olsun şu bağımsız tavrından vazgeçer misin? Yapılan yardım teklifini kabul et. Benden bile olsa..."

"Sen meşgul bir adamsın..."

"Evet, öyleyim. Ve gündüzleri sana yardım edemem. Ama akşamlarım boş. Ve önümüzdeki on akşamı yardım ederek geçirmekten mutluluk duyarım!"

Ya Amanda Adams ne olacaktı?

"Margaret'in yanına taşındın mı?"

Griffin sırıttı. "Neden sana yardım teklif ettim sanıyorsun? Annemle olmaktansa boya yaparım daha iyi! Beni deli ediyor, Izzy. Sırf ondan kurtulabilmek için Amanda'yla evlenebilirdim. Ama bu sefer de ikisiyle birden uğraşmak zorunda kalırdım. Bir düşünsene!"

Dora birkaç saniye baktı. Sonra gülmeye başladı. Uzun süredir ilk kez gülüyordu. Bir haftadır kendini iyi hissetmiyordu. Bunun bir sebebi, Griffin'e hala ilgi duyduğunu keşfetmesi, bir diğeriyse Amanda'yı kıskanmış olmasıydı. Griffin'in bu konuda şaka yapması fitili ateşlemişti sanki.

"Yardıma ihtiyacım vardı," dedi sonunda.

"Biliyorum. Şimdi sen biraz dinlen. Ben de şu... felaket konusunda ne yapabileceğime bakayım."

Dora, ona hak vermek zorundaydı. Mümkün olan her yere boya bulaştırmıştı. Beş dakika sonra elinde iki fincan kahveyle Griffin'in yanına döndü.

"Yanlış boya, yanlış fırça," diye teşhisini belirtti genç adam. "Ya yanlış bilgi aldın ya da sormadın bile ve seni tanıdığım kadarıyla..."

"Yarın gider doğrularını alırım."

"*Birlikte* gideceğiz. Neyle çalışacağımı kendim seçmeliyim."

"Pekala. Ama gündüzleri meşgul olduğunu söylemiştin."

"Cumartesi değil. Sabah erkenden gider, sonra da işe koyuluruz. Evet, yemek yedin mi?"

Dora başını salladı.

"Ne yedin?"

"Tost. Saat beş buçuk gibi. Ve aç olsam bile bu halde..."

"...yemeğe gitmezdin. Haklısın. Önce senin evine gideriz. Temizlenip üzerini değiştirirsin. Sonra..."

"Griffin, ne yapsam bir restoranda yiyecek duruma gelemem," dedi Dora saçlarına bulaşmış boyayı düşünerek. "Ayrıca aç değilim."

"Tabii ki açsın. Çok zayıf görünüyorsun, Izzy."

Dora da kilo verdiğinin farkındaydı. Babasının ölümünden sonra tek kişi için yemek yapmak gereksiz gelmiş, öğünleri hep tostla geçiştirmişti.

"Ayrıca ben çok açım," diye devam etti Griffin. "En azından bana eşlik edebilirsin."

"Bunu niçin yapmak isteyeyim ki?"

"İşçilerini mutlu etmek için, Izzy. Özellikle de bedava çalışanları!"

"Bedava olmayacak, Griffin," dedi genç kadın kararlı bir sesle. "Daha önce tuttuğum adamların ücretini sana..."

"Boşversene, Izzy," dedi Griffin kapıya yönelerek. "Yardım öneren dostlara ücret ödemezsin."

O bir *dost* değildi. Aralarında dostlara özgü o rahat, tasasız, samimi ilişki yoktu. Zaten Dora'nın ona karşı hissettiklerinin de dostça bir yanı yoktu...

"Haydi yemeğe çıkalım, Izzy. İş koşullarını da tartışırız!"

Dora daha fazla itiraz etmedi. "Çin yemeğine ne dersin?" diye sordu kapıyı kilitlerken. "Evin yakınında bir restoran var."

"Güzel. Arabaları senin evinin önünde bırakıp yürürüz o halde."

Dora, temiz havayı içine çekti. Ağır boya kokusundan sonra buna ihtiyacı vardı doğrusu.

Arabalarına binip yola çıktılar. Griffin, birkaç dakika sonra

öne geçmişti. Tipik Griffin. İkinci sırada olmaya asla gelemezdi.

Birden akına geldi. Griffin, evinin adresini nereden biliyordu? Hiç sormamıştı ki. Düğün günü de gelip onu evden almıştı. Ama o gün Dora, bunları düşünemeyecek kadar gergindi.

Birkaç dakika sonra evin önüne vardıklarında bu konuyu unutmuştu.

İçeri girdiler. Griffin etrafına bakınarak, "Hala bir televizyon almadın mı?" diye alaycı bir ifadeyle sordu.

Dora, genç adamın yüzündeki bu alaycı ifadeyi silmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. "Hayır," dedi kısaca ve genç adamı oturma odasında bırakarak içeri gitti.

"Banyoda yardım ister misin, Izzy?" diye yumuşakça seslendi Griffin.

"Nefesini boşa harcama," dedi Dora soğukça. "Hayranlarına sakla!"

"Çok yazık," diye mırıldandı genç adam. "Televizyon da yok."

"Sana olmadığını söylemiştim. Ama istersen kitaplara bir göz atabilirsin."

Griffin, kitap dolabına bir göz attı. "Bunlar babanın mıydı?"

"Çoğunlukla evet."

"Öyleyse kalsın, sağol."

Dora, başını salladı ve üst kata çıktı. Griffin'in babasına yönelik bu düşmanlığıyla ilgili düşünceleri, aynaya baktığı an uçup gitti!

Korkunç görünüyordu! Sadece giysilerinde ve saçında değil, yüzünde de boya lekeleri vardı. Üzerinde tavanda olduğundan daha çok boya olmalıydı!

Allahtan, boya yıkanınca çıkıyordu. On beş dakika sonra duşunu almış ve giyinmişti. Beyaz, ipek gömleği ve dar, siyah pantolonuyla oldukça iyi göründüğüne karar verdi. Griffin ne derse desin, o kadar da zayıf sayılmazdı. Hatta biraz kilo vermekle elmacık kemikleri belirginleşmiş, gri gözlerine bir derinlik gelmişti.

"Prensin Külkedisi'nı gördüğünde ne hissettiğini şimdi çok

iyi anlıyorum," diyen sesi duyuldu Griffin'in.

Dora hafifçe güldü. "Bunu iltifat kabul ediyorum."

Nefesinin kesildiğini hissettiğinde, genç adamın yine fazla yakınında olduğunu fark etti. "Önceki halim düşünülürse, böyle söylemen çok doğal." Tekrar güldü gergince. "Artık gidelim mi?" Oda, aniden çok havasız gelmişti. Ve bunda Griffin'in payı olduğunu bilmek için bilim adamı olmaya gerek yoktu!

"Erkeğin kalbine giden yol, midesinden geçermiş."

"Bu söz, ev yemekleri için söylenmiş, Griffin."

Acaba kaç kadın Griffin'in kalbine girmek için bu yolu denemişti? Dora, sayının hiç de az olmadığından emindi.

"Charles bana çok iyi yemek yaptığını söylemişti," dedi genç adam restorana yürürlerken. "Ayrıca dikkatimi çeken bir şey var," diye devam etti. "Ne zaman Charles'in adı geçse kaşların çatılıyor."

"Hayır, yanılıyorsun!" dedi Dora kaşlarını daha da çatarak. "Bulunduğum koşullarda kahkahalarla gülmem beklenemez herhalde. Ne de olsa o artık öldü." Aniden durdu. "Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum," dedi başını sallayarak.

Önce Charles, sonra babası ölmüştü. Hayatını yönlendiren hiç kimse yoktu. İlk kez istediklerini özgürce yapabilir, hayatını yaşayabilirdi. Düşününce, Charles'in yüzünü gözünün önüne getirmekte zorlandığını fark etti. Hatta nişanları bile sanki bir hayalden ibaretti.

Ama bunları Griffin'e anlatacak değildi.

"Onu unut, Izzy," dedi Griffin yumuşak bir sesle.

"Bazılarımız onu unutmak istemiyor belki," dedi Dora iğneleyici bir sesle. "Birini sevseydin, belki bunun ne demek olduğunu bilirdin."

Griffin birden durdu. "Benim duygularımı sen nereden biliyorsun, Izzy?" dedi sertçe. "Uyuyan güzel, hala prensin öpücüğüyle uyanmayı mı bekliyor?"

"Külkedisi olduğumu söylemiştin." Gri gözlerinde soğuk pırıltılar vardı.

"Aynı şey," dedi Griffin burun kıvırarak. "İkisi de safın teki!"

"Sırf bilgin olsun diye söylüyorum, ben saf değilim! Ne uykudayım, ne de güzelim. Prense gelince; böyle biri yok!"

"Hiç burnunun ucundan ilerisine bakmayı denedin mi? Ya da hiç..."

"Burnumun ucunda *sen* duruyorsun! Ve hiçbir kadın... Oh!"

Öfke dolu, şiddetli, şefkatten yoksun bir öpücüktü. Dora, bu öpücükte genç adamın kızgınlığını hissedebiliyordu.

Sonra aniden değişti. Hala şefkat yoktu ama bu kez karşılık bekleyen bir tutku vardı. Dora, düşmemek için genç adamın omuzlarına tutundu.

Sonunda Griffin, geri çekildi. İkisinin de nefesi düzensizdi. Dora onu daha önce hiç böyle görmemişti. Her zaman aşırı kontrollü olduğunu düşünmüştü. Ama Griffin, az önce öfkeyle kendisini kaybetmişti.

Ve Dora niçin olduğunu bile bilmiyordu.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu genç adam.

"Seninle yemek yemek istemediğim." Az önceki öpücükten ne kadar etkilendiğini belli etmemeye çalışıyordu. "Ayrıca," dedi soğukça. "Bana yardım etmen fikri de bir hataydı. En iyisi biz..."

"Yine korkup kaçıyor musun, Izzy?" Öfkesi, alevlendiği gibi aniden sönmüş görünüyordu.

"Hiçbir şeyden kaçmıyorum, Griffin," dedi genç kadın öfkeyle. "Çok kaba ve küstahsın. Ve senin yardımın olmadan da işimi yapabilirim!"

Griffin, geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tanrı aşkına neden baban ve Charles'le de bu şekilde konuşmuyordun?" Eğleniyormuş gibiydi.

Bu sözlere şaşıran Dora bir an için boş boş baktı. "Ne...?"

"Çünkü eğer yapsaydın sonuç 'fare Dora' olmazdı. Ve Charles'le nişanlı da olmazdın. Çünkü o Izzy'yi istemezdi!"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sabırsızca sordu Dora.

"Gerçeklerden... Dora," dedi Griffin sözcüklerin üstüne bastırarak. "Baban ve Charles'in hayatını yönetmelerine, senin adına kararlar vermelerine hiç karşı çıkmadın."

"Bu doğru değil!" Griffin, onu neredeyse kapının önüne

konmuş bir paspas gibi tarif ediyordu. Fare bile değil! "Babamla aramızdaki ilişki kimseyi ilgilendirmez," dedi öfkeyle. "Charles'le gelecek için yaptığımız planlar da öyle! *Senin* benim için yaptığın planlara ise karşı çıkmakta hiç zorlanmıyorum. Çünkü..."

"Evet?" dedi Griffin genç kadın birden susunca.

Dora, dudaklarını ıslattı. Gerilemeyecekti. Karşısında Griffin varken asla!

"Babamı ve Charles'i seviyordum."

"Evet?" Genç adamın gözleri kısılmıştı. "Haydi, Izzy. Başladığını bitir."

Dora'nın omuzları dikleşti. "Açıkça görülmüyor mu, Griffin?"

"Ben göremiyorum," dedi Griffin.

"Sana karşı çıkmakta hiç zorlanmıyorum çünkü seni *sevmiyorum*!" Bu adama karşı ne hissettiğini de bilmiyordu ya... "Şimdi, izin verirsen eve dönüyorum." Arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Şey... Izzy?"

Dora durdu. Omuzlarını dikleştirip döndü. "Evet?"

"Seni sabah on gibi ararım. O saatte hazır olmaya çalış."

Dora'nın bir yanı, ona cehenneme gitmesini söylemek istiyordu. Ama diğer yanı...

Ne hissettiğini düşünmeye bile korkuyordu. Çünkü keşfedeceklerinden ölesiye korkuyordu!

Neden hala yardım etmek istediğini bilmiyordu. Ama şu an ondan başka şansı yoktu. Ve on gün sonra da açılışı yapmak zorundaydı.

Neden bilmiyordu ama, az önceki koşullarda ayrılmadıkları için de rahatlamıştı.

"Saat onda," diyerek kısaca başını salladı ve dönüp yürümeye başladı. On gün... Griffin'le on gün için başa çıkabilirdi.

Değil mi?

ALTINCI BÖLÜM

"Tanrı aşkına, kadın, şu lanet merdiveni sıkıca tutar mısın?"

Dora, ters bir cevap vermemek için dilini ısırarak derin bir nefes aldı. Griffin'in durduğu merdiveni daha sıkı tutmaya çalıştı.

Şu son beş gün, tam düşündüğü gibi geçmişti. Griffin, sürekli emirler yağdırıyor, isteklerinin anında yerine gelmesini bekliyordu.

Ama işini iyi yapıyordu doğrusu. Önceki gece boya işlerini bitirmişti. Şimdi de rafları ölçüp yerleştiriyordu.

Evet, söylediği gibi her işi gayet iyi yapıyordu. Ama yine de...

"Belki de düşüp boynumu kırmamı istiyorsundur!"

Dora, suçlulukla başını kaldırdı ve gülen yeşil gözlerle karşılaştı. O kadar da kötüsünü istemiyordu. Kolunu veya bacağını kırsa yeterdi!

Bu korkunçtu! Daha önce hiç kimseye yönelik bu tür şiddet içeren düşünceler beslememişti. Ama Griffin onu çileden...

"Bu akşam bana ne pişiriyorsun?"

Bu da başka bir konuydu! Griffin, her akşam Dora'nın onu beslemesini bekliyordu. Tanrım, diye düşündü. Sanki evliyiz!

"Bifteğimiz var, Griffin," dedi soğukça. "Ve sen yapacaksın. Eminim benden daha iyi biftek kızartırsın." Yalnız yaşadığı sürede yemek yapıyor olmalıydı, değil mi?

Griffin omuz silkti ve merdivenden aşağı indi. "Bunun sebebi dün akşamki tavuğun sosunun biraz daha şarap istediği-

ni söylemem olabilir mi?"

Yırtık blucini ve boya lekeli tişörtü içinde hala çok çekici ve erkeksi görünebiliyordu.

Sosun biraz daha şarap istediğini söylememişti ki. Yemeğin *tatsız* olduğunu söylemişti! Babası soslu, egzotik yemeklerden hoşlanmaz, basit İngiliz mutfağını severdi. Griffin, birlikte yedikleri daha ilk akşam baharatlı yemekleri sevdiğini söylemişti. Ve Dora en azından bunu deniyordu!

"Hayır, ilgisi yok," dedi umursamazca. "O arada ben de salata ve patatesleri hazırlarım diye düşünmüştüm."

"Birlikte yemek yapacağımız hiç aklına gelmiş miydi?" diye sordu genç adam sırıtarak.

Yanıt, basitçe 'asla'ydı. Dungelly Court'tan ayrıldıktan sonra bir daha karşılaşacaklarını bile düşünmemişti.

"Zorunlu kalmadıkça seni aklıma getirmiyorum," dedi ifadesiz bir sesle. Çünkü onu düşünmeye cesareti yoktu!

"Şimdi," diye devam etti. "Hala merdiveni tutmam gerekiyor mu? Yapılacak bir sürü işim var."

Griffin'in yüz ifadesi yumuşadı. "Biliyor musun, Izzy, sen gerçekten..." Sözleri telefonun ziliyle kesildi. "Belki aptalca bir soru olacak ama," diye mırıldandı etrafına bakarak. "Telefon hangi cehennemde?"

Her yer boya lekelerine karşı örtüyle kaplıydı. Dora da telefonun nerede olduğunu bilmiyordu. Her zaman üzerinde durduğu masayı odadan çıkarmışlardı.

"En iyisi arayalım," diyerek örtülerin altına bakmaya başladı.

Griffin, yüzünü buruşturdu. "Akşam yedi buçuk, bir müşterinin araması için geç bir saat değil mi?" Şimdi o da örtülerin altına bakıyordu.

"Nereden bileyim? O saatte hiç burada olmuyorum ki!" dedi Dora sabırsızca.

"İşte!" dedi Griffin zafer dolu bir sesle. Sonunda telefonu bulmuştu. "Klasik Kitabevi," diyerek açtı. Dora'ya fırsat vermemişti. "Klasik Kitabevi," diye tekrarladı. "Lanet olsun, kapattı," dedi ahizeyi yerine koyarak.

"Olur böyle şeyler," dedi Dora telefonu görünür bir yere

koyarak. "Mutlaka yanlış numaradır."

Griffin kaşlarını çattı. "Veya benimle konuşmak istemeyen biri. Umarım işlerini berbat etmemişimdir. Yani telefonu açmakla?"

"Sana söyledim. Büyük ihtimalle yanlış numaradır," diyerek omuz silkti Dora. "Ayrıca gayet kibar konuştun. Bir sorun olduğunu sanmı..." Griffin'in neyi kastetmiş olduğunu anlayınca aniden durdu.

Ve sorunun cevabı da 'hayır'dı. Sam'la birkaç kez yemeğe çıkmışlardı. Ama aralarında romantik bir ilişki yoktu. Yani arayan Sam idiyse, telefonu hiçbir şey söylemeden kapatması için bir neden yoktu.

Yine de Griffin'in dikkatli bakışları altında yanaklarının kızardığını hissetti.

"Demek telefonu açmakla gerçekten iyi bir şey yapmadım," diye mırıldandı genç adam. "Hayatında hiç kimse olmadığını söylememiş miydin?" Sesi suçlayıcıydı.

"Hatırladığım kadarıyla, soruna cevap vermemiştim. Konu babamın ölümüne gelmişti."

"Pekala. Telefonu bir erkek açınca kapatan bu esrarengiz adam kim? Daha da önemlisi, neden sana burada yardım etmiyor?" Yüzünde karanlık bir ifade vardı.

Dora'nın hayatında bir erkek olması fikrinden hiç hoşnut kalmamış gibi görünüyordu. Ve aslında bu onu hiç ilgilendirmez, diye düşündü genç kadın. Ağabeyiyle nişanlanmış olması, Griffin'e özel hayatı hakkında yorum yapma hakkı vermezdi.

Derin bir nefes aldı. "Kim olduğu seni ilgilendirmez. Özel hayatıma karışmaya hakkın yok," dedi öfkeyle. Bu adam onu kızdırmakta inanılmayacak kadar başarılıydı. "Artık bir Sinclair olmak için aday değilim. Kusura bakmazsan, kararlarımı kendim veririm!"

Griffin, düşünceli bir edayla ona baktı. "Bu filmi daha önce görmüştüm. Kadın oyuncu adama öfkesinden kendini kaybetmişti. Adam da ona kızgınken ne kadar güzel olduğunu söylemiş ve kendilerini yatakta bulmuşlardı..."

Dora ona bakakaldı. Bu adam neden bahsediyordu, tanrı

aşkına?

"Senin yerinde olsam denemeye bile kalkmazdım," dedi soğukça. "Ayrıca hatırlatmalıyım ki bana yardım etmek için ısrar eden sendin."

"Çünkü sen işin içinden asla çıkamazdın." Yüzü iyice asıldı. "Bu adam son beş gündür neredeydi? Şimdi nerede?"

Dora, umursamazca omuz silkti. "Herhalde hastanededir. O bir doktor."

"Doktor mu?" diye tekrarladı Griffin bozuk yumurta yemiş gibi. "Hayatındaki erkekleri seçmeyi iyi biliyorsun, değil mi, Izzy? Önce kendini politikaya adamış bir adam, şimdi de kendini tıbba adamış bir doktor! Kendini sana adamış bir erkeğe sahip olmak güzel olmaz mıydı?"

Dora, dudak büktü. "Günümüzde bu dediğin olmuyor ne yazık ki..."

"Tabii ki oluyor," dedi Griffin sabırsızca. "Sadece doğru adamı bulmak gerek!"

"Sam'ın doğru adam olmadığını nereden biliyorsun?"

"Sam mı? İsmi bu mu?" dedi Griffin sertçe. "Eğer doğru adam olsaydı, Cumartesi ve Pazar'ın çoğunluğunu ve şu son beş akşamı benimle geçirmezdin, Izzy. Yoksa küçük fare, doktor bey hastanedeyken oyun mu oynamak istedi?" Sesi buz gibiydi.

Dora başını sallayarak derin bir iç geçirdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Griffin. Sam, meşgul bir doktor. Fırsat oldukça birbirimizi görüyoruz." Sam'la aralarında nasıl bir ilişki olduğunu anlatacak değildi. Ayrıca o Dora'ya Amanda Adams'tan hiç bahsetmiyordu! "Ve oyun falan oynamıyorum! Burada iş yapmaya çalışıyoruz."

"Anlat bana," diye mırıldandı Griffin. "Lanet olsun inanamıyo... Tanrı aşkına neden bana söyleme... Of, kahretsin!" Arkasını dönüp merdivene tırmanmaya başladı. "Bir kahve iyi olurdu. On beş dakika içinde." Dora yokmuş gibi davranıyordu.

Evet, efendim. Başüstüne, efendim!

Dora, o kadar öfkeliydi ki titriyordu. Bu adama ne oluyordu böyle? Bir zamanlar ağabeyiyle nişanlıydı diye hayatında

başka erkek olmayacak mıydı yani?

Hayır, sorunun bu olmadığından emindi. Onun yerinde Charles olsaydı çoktan yerine başka birini bulacağını söyleyen o değil miydi? Öfkeyle Griffin'e baktı. Onu hiç anlamıyordu.

Kendi kendine söylenerek işe koyuldu. Bir an önce işi bitirip eve gitmek istiyordu.

"Bu işaretlerden biridir, biliyorsun," dedi Griffin. Dora fark etmemişti ama genç adam hemen yanında duruyordu. Gözlerinde neşe pırıltıları vardı.

"Ne?"

"Kendi kendine konuşmak. Deliliğin ilk belirtilerinden biridir," dedi genç adam sırıtarak.

"Ben deli değilim, Griffin. Öfkeden deliye dönmüş olabilirim ama akıl sağlığım yerinde. Herhalde kahveni şimdi içmek istersin?"

"Eğer sorun olmazsa..."

"Sorun olup olmayacağını ne zamandan beri umursuyorsun, Griffin?" diye sordu iğneleyici bir sesle.

Genç adam, onun arkasından dükkanın arka tarafındaki küçük mutfak bölümüne geldi. "Ben..." Sözü telefonun ziliyle kesildi. "Yine ben bakayım mı?" diye sordu gözlerini masumca açarak.

Dora, cevap vermeye tenezzül bile etmedi. "Klasik Kitabevi," diyerek telefonu açtı. Griffin'in bakışlarını üzerinde hissediyordu.

"Dora?" Arayan Sam'dı. "Kötü bir zamanda aramadım, değil mi? Önce evden aradım, kimse cevap vermeyince dükkanda yenileme işleriyle uğraştığını söylediğini anımsadım."

Dora, göz ucuyla Griffin'in yaklaştığını gördü. Konuşmayı dinlediğini gizlemeye bile çalışmıyordu! Kütüphaneye yaslanmış, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu.

"Sam!" dedi Dora sıcak bir sesle. "Sesini duymak ne güzel!"

"Görüşmeyeli uzun süre oldu," dedi Sam eşelle. "Baban öldükten sonra kendine gelmek için zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Hayat nasıl gidiyor?"

"İyi." Griffin olmasaydı muhteşem olabilirdi!

"Yemeğe çıkmaya ne dersin?"

Dora Griffin'e doğru acele bir bakış attı. Bir kaşını sorarcasına kaldırdığını görerek tekrar döndü. "Harika olur, Sam. Ne zaman peki? Yarın mı?" Tekrar Griffin'e döndü. Genç adam yarım kalan işleri işaret ediyordu. "Yarın çok iyi olur, Sam, teşekkürler," dedi Dora kararlı bir sesle. "Tamam, yedi buçuk gibi bekleyeceğim," diyerek telefonu kapattı.

Griffin'in yüzünde küçümseyen bir ifade vardı. "Elde edilmesi biraz daha zor bir kadını oynayabilirdin."

Dora, öfkeyle ona baktı. "Sam söz konusu olduğunda buna gerek yok." Ve bu doğruydu. Aralarında sadece dostluğa dayalı bir ilişki vardı. "Senin yıllardır yaptığın bu mu?" diye sordu meydan okurcasına. "Elde edilmesi zor erkek rolünü o kadar iyi oynamışsın ki sonunda bütün kadınlar bıkıp senden kaçmışlar!"

Griffin gülümsedi. "Bazen beni elde etmelerine izin verdim," diye mırıldandı. "Ve çok da zevkliydi."

Dora'nın gözleri öfkeyle parladı. "Sen... Sen..."

Öfkesinin nedenlerinden biri de Griffin'in, hayatından bu derece rahatlıkla bahsedebilmesiydi. Aslında onu ilgilendirmezdi. Hatta listesindeki kadınlardan biri olmadığı için şükretmeliydi!

"Ben ne?" diye sordu genç adam gözünü kırpmadan bakarak.

Gözlerini kaçıran Dora oldu. "Bir centilmen, geçmiş ilişkilerinden bahsetmez," dedi sonunda.

Griffin hafifçe güldü. "Sam sana böyle mi söyledi?"

Dora, sabırsızca iç çekti. "İşe dönsek nasıl olur? Büyük ihtimalle yarın akşam için ara vereceğiz."

"Peki ya bu kimin suçu?" diyerek merdiveni tırmandı genç adam. Bir an sonra büyük kitaplığın ardında gözden kaybolmuştu. "Biz işi yetiştirelim diye uğraşıyoruz. Sonra Sam arayıp davet ediyor ve sen her şeyi bırakıveriyorsun!" Artık hiç görünmüyor, sesi de biraz yankılı geliyordu.

"Her şeyi bırakmıyorum, Griffin."

"Eh, bu da bir şey sayılır."

Dora, hafifçe gülmekten kendini alamadı. Griffin'in bu olaya tavrı, yıllardır sürdüğü hayat göz önüne alınırsa tam bir ikiyüzlülük oluyordu! Ama annesiyle yaşamaya başlaması, hızını kesmişti mutlaka.

"Annenle hayat nasıl gidiyor, Griffin?"

"Cehennemden beter. Burada boya yapıp rafları yerleştirmek bile evde olmaktan iyidir. Annemle yaşamak günden güne imkansızlaşıyor!"

"Bir işe yaradığımı bilmek güzel," dedi Dora kuru sesle.

Griffin, buna bir yorum yapmadı. Dora da rafları vernikleme işine döndü. Yapacağı değişiklikleri düşünmeye dalmıştı ki kapının açılıp küçük zilin çalmasıyla kaşlarını çattı. Saat neredeyse sekizdi. Bu saatte kim...?

Margaret!

Düğünden beri onu görmemişti. Burada ne arıyordu? Daha da önemlisi, merdivenin tepesindeki Griffin, annesinin geldiğinden haberdar mıydı?

"Margaret," diyerek gereğinden fazla yüksek sesle karşıladı kadını. Griffin'in duymuş olmasını umuyordu. "Seni beklemiyordum." Griffin'in görünmeden durduğu yere kaçamak bir bakış attı.

"Gördüğüm kadarıyla Griffin gitmiş," dedi Margaret görgü kurallarını hiçe sayarak. "Daha önce aradığımda sesini tanımıştım. Burada olduğunu biliyorum."

Demek ilk arayan Sam değil, Margaret'ti. Griffin, arabasını arka tarafa park etmişti. Arabayı ön tarafta göremeyen Margaret de doğal olarak gittiğini sanmıştı!

"Senin için ne yapabilirim, Margaret?"

"Sana daha önce Griffin'den uzak durmanı istediğimi söylemiştim. Ama anlaşılıyor ki bu isteğimi hiçe saymışsın," diye tısladı Margaret.

Griffin, bu konuşmayı duyuyor olmalıydı. "Açıkça görülüyor olmalı ki, buraya gelmek isteyen Griffin," dedi Dora soğukça.

Margaret, midesi bulanmışçasına dudak büktü. "Griffin oldum olası yaralı ve çaresizlere karşı zayıf olmuştur."

"Ben ne yaralı ne de çaresizim!"

"Öyle mi? Demek ki rolünü çok iyi oynuyorsun, hayatım."

"Ben..."

"Griffin'le ilgili hayaller kurma, Dora. Ne şimdi ne de..."

"Onu istemediğimi daha kaç kez söylemem gerek?" Artık genç adamın duyup duymadığını umursamıyordu. Kendini göstermek istemiyorsa duyacaklarına da katlanmalıydı!

"Griffin bu akşam buraya gelmek için Amanda'yla olan randevusunu iptal etti."

Öyle mi yapmıştı? Fakat... "Bu ikisini ilgilendirir."

Margaret, öfkeyle başını salladı. "Griffin, onun için neyin iyi olduğunu bilmiyor ve..."

"Hayır, çok iyi biliyor." Griffin. Sonunda varlığını göstermeye karar vermiş olmalıydı. "Ve Amanda Adams'la ilgili hayallerini unutsan iyi olur, anne."

Margaret kısa bir şaşkınlıktan sonra suçlarcasına Dora'ya baktı. Griffin, merdivenden inmeye başlamıştı.

Ama sadece *başlamıştı*. Bir an sonra bir çatırtı, düşme sesi ve küfür duyuldu.

İki kadın yanına gittiklerinde Griffin'i oturur buldular. Ayağa kalkamıyor gibiydi. "Tanrı aşkına, ne yapıyorsun, Griffin?" diye sordu Margaret. Oysa sorunun cevabı çok açıktı!

"Şu an yerde oturuyorum. Ama birkaç saniye önce Izzy'yi benden uzak durması için uyarmanı dinliyordum! Ne yapmaya çalıştığını açıklar mısın, lütfen?"

"Ne yaptığım çok açık, Griffin. Nedense babasının ölümünden sonra Dora'nın sorumluluğunu üstüne almışsın. Ve ben de..."

"Dur bakalım, anne," dedi Griffin buz gibi bir öfkeyle. "Izzy için kendimi sorumlu hissetmiyorum. Öyle olsaydı bile bu seni hiç ilgilendirmezdi!"

"Tabii ki ilgilendirirdi, Griffin," dedi Margaret sertçe. "Sen benim oğlumsun..."

"Evet, ne yazık ki," dedi genç adam öfkeyle. "Ama annem olman sana arkadaşlarımı seçme hakkı vermez. Hele otuz dört yaşıma gelmişken! Evleneceğim kadını da kendim seçebilirim!"

"Amanda..."

"Izzy," diye düzeltti genç adam zor da olsa ayağa kalkarak. Yüzü acıdan bembeyaz kesilmişti. "Birisiyle evlenmem konusunda çok kararlısın, anne. Öyleyse sana ikinci kez..." Biraz gerileyip kolunu Dora'nın omzuna attı. "Müstakbel gelinin Isadora Baxter'i takdim edeyim!"

YEDİNCİ BÖLÜM

"Dora mı?" diye sordu Margaret tükürürcesine. "Griffin, sen aklını mı kaçırdın?"

İki kadından kendini konuşabilecek kadar toparlayabilen ilk Margaret olmuştu. Ve tam da Dora'nın söyleyeceklerini söylemişti. Genç kadın Griffin'le evlenecek değildi!

Genç adam için duyduğu üzüntü de uçup gitmişti. Hatta az öncekileri söyleyeceğini bilse onu merdivenden kendi iterdi!

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Griffin. Ağırlığını tek ayağı üzerinde tutmaya çalışıyordu. "Izzy, sıkıntı yaratmak istemiyorum ama galiba..." Bundan daha fazla sıkıntı yaratamazdı! "...en kısa sürede beni hastaneye götürmen gerek. Bileğim kırılmış olabilir."

Dora, suçlulukla genç adamın hiç iyi görünmediğini fark etti. Acısı, kırık olduğunu düşündürecek kadar çoksa onu hastaneye götürmesi gerekirdi. Öldürme işini sonraya bırakabilirdi!

"Yürüyebilir misin?" diye sordu.

"Eğer yardım edersen." Sonra annesine döndü. "İzin verirsen, anne."

Dora, genç adamın bir sandalyeye oturmasına yardım etti ve gidip çantasıyla ceketini aldı.

"Griffin!" Margaret hala aynı yerde duruyordu.

Genç adam ona soğukça baktı. "Hala burada mısın? Söylenecek her şey söylendi sanıyordum."

Dora'ya göre fazlasını bile söylemişti! Margaret'in de böyle düşündüğünden emindi genç kadın.

"Griffin, eğer bu nişanı sürdürecek olursan..."

"Bu nişan tek bir şekilde sonuçlanabilir, anne; evlilikle."

"Eğer Dora'yla evlenirsen, seninle bir daha konuşmam!"

Griffin'in kaşları kalktı. "Bunu yazılı alabilir miyim?" Bakışları sertleşti. "Izzy'ye söylediklerinden için özür dilemen gerek. Ve benden değil, ondan! Ama seni bunu asla yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Herhalde düğünde bir konuk eksik olsa da olur."

"Düğün mü? Buna asla izin veremem, Grif..."

"Yirmi bir yaşımı çoktan geçtim, anne. Evleneceğim kadın için ne iznini ne de onayını istiyorum. Izzy," diyerek sakince genç kadına döndü. "Bir an önce hastaneye gitsek iyi olacak. Bileğim şişiyor!"

Dora, genç adamın bileğine baktı. Neredeyse iki katı olmuştu. "Botunun kesilmesini istemiyorsan bileğin daha fazla şişmeden çıkarsak iyi olacak."

Margaret araya girdi. "Griffin, ben buradan çıktıktan sonra bir daha hiçbir şeyin geri dönüşü olmayacak," dedi öfkeyle.

"Çıkarken kapıyı iyi kapat," diye karşılık verdi genç adam. Botunun bağcıklarını çözen Dora'yı izliyordu. "Yavaş ol, Izzy," dedi acıdan inleyerek.

Genç kadın elinden geleni yapıyordu ama her hareketi ona acı verir gibiydi. Griffin hastaneye gidene kadar nasıl dayanacaktı?

Sonunda botu çıkardı. Genç adamın bileği gerçekten çok şişmişti. Dora başını kaldırdığında Margaret'in gitmiş olduğunu gördü. Kapının üzerindeki zili duymamıştı bile!

Derin bir nefes aldı. "Griffin..."

"Şimdi değil, Izzy," dedi genç adam sıkılı dişler arasından. Yüzü bembeyazdı.

Pekala, diye düşündü Dora. Şimdi değil, ama bu konuşmadan kaçamayacaksın, Griffin Sinclair! Az önce annesine nişanlandıklarını söyledikten sonra asla!

"Yavaşla biraz, Izzy," diye homurdandı Griffin. "Bu lanet şeylere henüz alışamadım."

Lanet şeyler, bir çift koltuk değneğiydi. Hastanedeki muaye-

ne ve röntgen filmleri sonucu Griffin'in bileğinde kırık olmadığı ama fena halde incindiği anlaşılmıştı.

Genç adam, kırık olmadığı için çok rahatlamış ama bu duygusu uzun sürmemişti. Doktor, bu tür incinmelerin daha rahatsız edici, iyileşme süresinin de daha uzun olduğunu söylemişti. Ağırlığını üzerine vermemesi için de koltuk değnekleri kullanması gerekiyordu.

Dora, daha fazla dayanamadı. "Ne cesaretle annene nişanlandığımızı ve evleneceğimizi söylersin? Seni Amanda Adams'la evlendirmeye çalışıyordu, tamam. Ama bu beni kullanmanı..." Yanlarından geçen iki hemşireyi görünce aniden susmuştu.

"Haydi buradan gidelim artık," dedi Griffin. "Ondan sonra rahatça benden ne kadar nefret ettiğini söyleyebilirsin."

Dora ondan nefret etmiyordu. Ondan hiçbir zaman nefret etmemişti. Ama o akşamdan sonra nefret etmek isterdi doğrusu!

Ama etmiyordu. Tam tersi, Griffin'e aşıktı!

Charlotte'nin düğününde ona karşı hala bir şeyler hissettiğini fark etmişti. Ama o akşam Griffin nişanlı olduklarını söylediğinde... Söylediğinin gerçek olmasını tüm kalbiyle dilemişti!

Dungelly Court'ta genç adamdan çok etkilenmişti. Sonraki haftalarda da sık sık onu düşünmüştü. Griffin, onun nerede oturduğunu, ne iş yaptığını biliyordu. İsteseydi Dora'ya ulaşabilirdi. Haftalar boyunca bir haber çıkmayınca genç kadın da ondan umudunu kesmişti.

Sonra karşısına Charles çıkmıştı. Babası, onun kampanyasında baş yardımcıydı. Griffin'le aralarında hiçbir bağ kuramayan Dora'ya evlenme teklifini kabul etmek çok doğal gelmişti.

Altı ay sonra, resmen tanıştırılana dek de Griffin'i aklından çıkarmıştı.

Ama acaba tam olarak ne zaman ona aşık olmuştu?

Arabaya doğru yürürlerken göz ucuyla Griffin'e baktı. Ne zaman olduğunun ne önemi vardı?

Griffin'e aşıktı!

Aklı başında hiçbir kadının aşık olmaması gereken bir ada-

ma aşık olmuştu!

Arabanın kilidini açtı. "Haydi bin." Genç adam hiçbir hareket yapmayınca sabırsızlıkla ona döndü. "Griffin, geç oldu ve..."

"Henüz yemek yemedin. Beslenmediğin zaman çok asabi oluyorsun, biliyor muydun?"

"Asabiyetimin bununla hiç ilgisi yok. Arabaya biner misin artık?"

"Sorun da bu. Koltuk değneklerini idare edip aynı anda arabaya binemiyorum. Üzgünüm, Izzy."

Dora, içini çekerek genç adamın yanına gitti. "Koltuğa oturmaya çalışırken koltuk değneklerini bana ver," dedi.

Griffin, bir kez dengesini kaybetti ve yaralı ayağının üzerine bastı. Yüzü, acıdan kül gibi olmuştu. Yine de sonunda oturmayı başardı.

"Annem beni evden attığına göre herhalde senin evinde kalacağım," dedi başını yorgunca arkaya yaslayarak.

Aslında Dora onu etrafında istemiyordu. Hele o akşam Margaret'le olan konuşmalarından ve Griffin'e aşık olduğunu fark ettikten sonra!

Rahatsızca genç adama baktı ve bir anda uyumuş olduğunu gördü. Alaycı bakışları olmadan çok genç ve kırılgan görünüyordu. Yatakta da böyle görünüyor olmalıydı. Göğsü çıplak, saçı dağınık...

Tanrı aşkına! Birine aşık olmak başka, onunla ilgili erotik hayaller kurmak başkaydı.

"Ne düşünüyorsun?"

Griffin'in uyandığını fark etmemişti. Genç adam hala arkasına yaslanmış oturuyordu ama gözleri, soru dolu bir ifadeyle Dora'ya dönmüştü.

Dora hiçbir şey söylemeden arabayı kullanmaya devam etti.

"Yüzünde... özlem dolu bir ifade vardı," dedi Griffin.

Özlem dolu mu? Tanrım, bu adamdan bu kadar çok rahatsız oluyorken aynı zamanda nasıl ona aşık olabiliyordu?

Eve uzun bir uğraştan sonra girebildiler. Griffin, yorgunca kanepeye oturup ayağını yastıklara uzattı.

"Ben gidip yemeği hazırlayayım. Eminim acıkmışsındır," dedi Dora. Aslında duygularını keşfetmek, iştahını kesmişti.

"Bu akşam yemeği ben pişirecektim oysa," dedi Griffin yorgunca gülümseyerek.

Dora da gülümsedi. "Ben hallederim. Yemek hazır olunca gelir sana yardım ederim."

"Kumandada olmanın keyfini çıkar bakalım, Izzy. Ama unutma, dilim değil, hareketlerim kısıtlandı."

Dora'nın gülümsemesi kayboldu. "Bugün gereğinden fazla konuşmadın mı?"

Griffin alayla güldü. "İyi ki annemin evine eşyalarımın sadece küçük bir kısmını götürmüşüm. Yoksa eşyasız kalacaktım! Hepsini fırlatıp atacağından eminim."

Dora, genç adamın neden güldüğünü anlamıyordu. Ona göre bunların hiçbiri komik değildi! "Hiç şüphe yok," dedi ifadesiz bir sesle. "Sence Margaret akşam söylediklerinde ciddi miydi? Seni evden atmak konusunda yani?"

Griffin umursamazca gülümsedi. "Fark eder mi?"

Dora kaşlarını çatarak, "İkinizin Charlotte'nin düğünü için bir anlaşmaya vardığını sanıyordum," dedi.

"Evet, doğru," dedi genç adam. "Ama anlaşmamız, altı ay boyunca evde, onunla yaşamamdı. Bana bir eş seçmesi değil!" Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ve annem ne kadar aksini savunsa da, Amanda Adams bana göre değil."

Dora diğer kadının lafının geçmesi üzerine omuz silkti. "Onu yeterince çekici buluyormuşsun ki bu akşam yemeğe davet etmişsin." İçini yakan kıskançlık hissini göz ardı etmeye çalışıyordu. Amanda, çok güzel bir kadındı.

"Aslında," dedi Griffin yavaşça. "O beni davet etti. Ama bunu söylemek çok kabaca olurdu!"

"Haklısın!" dedi genç kadın iğneleyici bir sesle. Amanda, Griffin'e çıkmayı mı teklif etmişti? Dora asla bu kadar atılgan olamazdı. Ama Amanda, Margaret'in niyetini biliyor olmalıydı. Bu yüzden daha rahat davranıyordu herhalde.

Griffin omuz silkti. "Hiçbir zaman tam bir centilmen olduğumu iddia etmedim. Buraya gelip sana yardım edebilmek için Amanda'yla olan randevuma gitmedim. Annemi deli eden

de bu."

Onunla rafları tamir etmeyi güzel Amanda'yla yemek yemeye tercih mi ediyordu? Yani onunla vakit geçirmeyi daha mı çok istiyordu? Umut etmeye cesaret edebilir miydi bunu?

Hayır, edemezdi!

Griffin, sağı solu hiç belli olmayan bir adamdı. Yaptıklarından sonuçlar çıkarmak tehlikeli olabilirdi.

"Şu anki halin göz önüne alınırsa," dedi genç kadın alayla. "Amanda'yla buluşman senin için daha güvenli olabilirdi!"

Bunları söyledikten sonra kaçarcasına mutfağa gitti. Griffin'e olan hislerini keşfettiğinden beri ilk kez yalnız kalıyordu.

Yorgunca tezgaha yaslandı. Griffin'i seviyordu. Peki bu konuda ne yapacaktı? Ne yapabilirdi?

Yanıt, 'hiçbir şey'di. Eğer Griffin ona karşı bir şey hissedecek olsa şimdiye kadar gösterirdi.

Margaret'in sözlerinden sonra Griffin'in kendisi için ne hissediyor olabileceğini anlamıştı. Hayatındaki iki erkeği arka arkaya kaybeden bir kadın için merhamet! Margaret ne demişti? *Griffin oldum olası yaralı ve çaresizlere karşı zayıf olmuştur.*

Ve Dora, genç adamın merhametini istemiyordu!

Bu düşünce onu çok öfkelendirmişti. Gürültüyle yemeği hazırlarken mutfakta fırtına gibi esiyor, sürekli kendi kendine mırıldanıyordu. Merhamet! Yirmi altı yaşında, olgun, iyi bir geliri olan, başarılı bir kadındı. Griffin, merhametini kendine saklayabilirdi!

"O biftekler sana ne yaptı?" dedi alaycı bir ses.

Griffin'di tabii ki. Dora, arkasını dönünce genç adamı kapıda, ayakta gördü. Koltuk değnekleriyle gelmiş olmalıydı. Genç kadın o kadar çok gürültü yapıyordu ki gelişini duymamıştı. Acaba ne kadardır orada durmuş Dora'yı izliyordu? Daha da önemlisi kendi kendine mırıldandıklarını duymuş muydu?

"Zavallı bifteklere sanki... bana vuruyor olduğunu hayal eder gibi vuruyorsun!"

Aslında Dora'nın öfkesinin kaynağı bu adama karşı duygularıydı. Griffin çok çekici bir adamdı. Sıcakkanlı ve nazikti. Güleryüzlüydü. İşin aslı, Dora'nın tam tersiydi. Genç kadın sessiz, içine kapalı ve Griffin gibi bir adamın ilgisini çekemeyeceği-

ni bilecek kadar da gerçekçiydi.

Genç adam haklıydı. Dora çok kızgındı. Ama ona değil, ona aşık olduğu için kendine...

"Yok canım," dedi umursamaz görünmeye çalışarak. "Bu şekilde etin daha yumuşak olacağını duymuştum."

Griffin sırıttı. "Biftekler neredeyse kıyma olmuş!"

Dora, etleri tavaya koydu ve bu tartışmaya bir son verdi. Biraz sonra tabakları masaya yerleştirmiş, Griffin'in sandalyeye oturmasına yardım etmişti. Ama genç adam hiç rahat görünmüyordu.

"Salondaki kanepede daha rahat olurdu belki. Sana bir tepsi hazırlayayım mı?"

"Asıl o lanet merdivenden düşmeseydim çok rahat olacaktım."

"Gizlice kulak misafiri olanlar asla kendileri hakkında iyi sözler duymazlar," dedi Dora bilmişçe. "Orada olduğunu çok daha önce belli etmeliydin."

"Ve annemin yaylım ateşini kaçırsa mıydım? Hakkımda bir çok planı var ve ben bu planlara dahil olmak istemiyorum. Görünüşe bakılırsa senin başına kaldım."

Dora'nın yüzü beyazladı. "Annene nişanlandığımızı söylemiş olabilirsin ama..."

"Biliyorum, biliyorum. Benimle evlenmektense vebaya yakalanmayı tercih edersin. Başına kalmak derken evleneceğimizi kastetmiyordum. Gördüğün gibi hareketlerim çok kısıtlı ve doktor bu durumun daha birkaç hafta süreceğini söyledi. Şehir merkezindeki dairem tam bir bekar evi. Ne yemek, ne de acil bir durumda yardım edecek biri var. Annem de beni evden attığına göre... Gidecek başka hiçbir yerim yok."

Dora, bu konuşmanın nereye varacağını hissediyordu. Ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu!

"Zaten oraya dönmek için istekli değildim," diye devam etti genç adam. "Sadece Charlotte için kalıyordum o evde. Bu kez özür dileyen annem olacak. İkimizden de!"

Dora, ana oğulun bir arada barış içinde yaşayacaklarına kesinlikle inanmıyordu.

Ama Griffin konudan uzaklaşmıştı. "Ne diyordun?" diye

sordu genç kadın kaskatı dudakları arasından.

"Diyordum ki, Izzy," dedi Griffin sırıtarak. "Başına kaldım çünkü gidecek başka yerim yok. Araba kullanamam. Kahretsin, yürümeyi bile zor beceriyorum. Neyse, eğer senin için sakıncası yoksa birkaç hafta burada kalayım diyordum."

Ama Dora için çok sakıncası vardı! Mümkün değildi! Onunla gece gündüz bir arada olamazdı!

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Misafir yatak odası burası," dedi Dora bir saat kadar sonra ona evi gezdirirken.

Sonunda yemeği yemişlerdi. En azından Griffin yemişti. Çünkü Dora'da iştah falan kalmamıştı. Hele birkaç hafta boyunca onunla beraber yaşayacaklarını düşününce!

Bir saat boyunca konuyu kafasında etraflıca incelemiş ama başka bir çözüm bulamayınca Griffin'in söylediklerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Ayrıca bu kadarını ona borçluydu. Genç adam bileğini Dora'ya yardım ederken incitmişti.

"Harika," dedi Griffin son derece sade döşenmiş odaya bakarak. Dora ve babasının pek konuğu olmazdı. Onun için bu oda çok silik ve kişiliksizdi. Genç kadın ertesi gün odaya çiçek koymaya karar verdi.

"Banyo karşıdaki kapı," dedi Griffin'e mesafeli bir tonla. Yan taraftaki babamın odası. Eşyalarını henüz... toplamadım."

Nedense bunun için, içinde hep bir isteksizlik olmuştu. Babası hayattayken Dora o odaya haftada bir kez, o da çarşafı değiştirmek için, girerdi. Onun için oraya girmeye henüz hazır değildi.

"Söylemeyi unuttuğun bir yer kalmadı mı?" dedi Griffin.

"Kaldı mı?" Dora, kaşlarını çatarak ona döndü. Banyoyu, misafir odasını, babasının odasını göstermişti. Başka neresi...? Yanaklarına ani bir kızıllık yayıldı. "Benim odam koridorun sonundaki."

Griffin, genç kadının utanmasına hafifçe güldü. "Bunun senin için ilk olduğunu anlıyorum, Izzy. Üst katta babandan başka bir erkeğin varlığı yani. Ama..."

"İlk olduğunu nereden biliyorsun? Yirmi altı yaşındayım ve bekaret yemini etmedim, Griffin!"

"Peki söz konusu erkek, ağabeyim Charles miydi yoksa Sam mı?"

Dora'nın gözleri öfkeden ateş saçıyordu. "Bu seni hiç ilgilendirmez!"

"Eğer Charles'se ilgilendirir. Sen..."

"Bence ilgilendirmez! Ve bu nişan da sadece annene uydurduğun bir yalan! Bu yüzden adımın çıkması seni endişelendirmemeli," dedi dudak bükerek. "Ve kabul et, Griffin. Gerçek bir ilişkimiz olsaydı ve birbirimize geçmiş ilişkilerimizi anlatmaya kalksaydık bütün gece seni dinlemem gerekirdi."

Griffin, birkaç saniye sessizce baktı. "Çok şaşırabilirdin."

"Hiç sanmıyorum," diyerek kapıya yöneldi Dora. "Sen yerleşedur. Ben de aşağıyı toparlayayım."

Tabakları yine gürültüyle topladı. Bu adam kendini ne sanıyordu? Ne hakla Charles'le veya Sam'la ilişkisini sorguluyordu? Zaten Sam'la bir ilişkisi bile yoktu.

Sam...!

Ertesi akşam yedi buçukta Dora'yı almaya gelecekti!

Yorgunca tezgaha oturdu. Yirmi dört saat önce hayatı sakin ve basitti. Aslında kabul etmeliydi, sıkıcı bile denebilirdi. Şimdiyse evinde bir konuğu ve ertesi akşama da randevusu vardı! Ve Griffin'in bunu kaçırmayacağından emindi.

Basit mi? Hayatı hiç bu kadar karmaşık olmamıştı.

"Uyan bakalım, Izzy. Kalk ve güne merhaba de! Harika bir hava var." Son sözlerle birlikte perde çekildi ve parlak gün ışığı odayı doldurdu.

Griffin!

Odasını sabahın bu kör saatinde işgal etmişti. Üstelik de neşeliydi!

Dora, sabahları ve sabahları neşeli olan insanları sevmezdi. Babası hayattayken sabahları en fazla birkaç kelime konuşurlardı.

"İnanılmaz," dedi Griffin. "Burada yüzlerce tek boynuzlu at

var!"

Koleksiyonu! Ve genç adam haklıydı. Gerçekten yüzlercesi vardı. Çocukluğundan beri onları topluyordu. Ama babası hoşlanmadığı için onları sadece odasında tutabiliyordu. Şimdiye kadar kendisi ve annesinden başka hiç kimse koleksiyonunu görmemişti.

Ve Griffin'in de görmemiş olmasını dilerdi. Bu tek boynuzlu atlar mistik ve güzeldi. Dora Baxter'in görünmek istediği kadar sert ve ayakları yere basan bir kadın olmadığının göstergesiydi. Griffin'in bunu bilmesini asla istemezdi!

Çarşafı üzerine çekti ve homurdanarak doğruldu. Bakışlarını hala odaklayamıyordu.

Genç adam duş almış, tıraş olmuş ve giyinmişti. Taptaze ve neşeli görünüyordu. "Günaydın!" Gülümseyerek yatağın ayakucuna oturdu. "Kimse sana sabahları ne kadar güzel olduğunu söyledi mi?" diye muzipçe ekledi.

Dora bitkince ona baktı. "Bu hileli bir soru mu?"

"Pek sayılmaz," dedi Griffin sırıtarak. "Söyledilerse yalanmış diyecektim!"

Dora ona kötü kötü baktı. "Sabahları senin kadar neşeli biri tarafından uyandırılmanın ne büyük bir işkence olduğunu biliyor musun?" Yatağında oturmaya çalıştı. "Saat kaç?" Uykusuzluktan yanan gözlerini yanı başındaki saatte odaklayamıyordu bir türlü.

"Yedi buçuk," dedi Griffin. Dora, henüz bu kadar erken olduğunu duyunca inledi.

"Senin geç saatlere dek uyuyan biri olduğunu hiç sanmazdım, Izzy!"

"Demek ki yanılıyormuşsun," dedi Dora saçını sinirli bir şekilde yüzünden çekerek. "Sabah sekizden önceki her saati gece sayarım. Sadece özel zamanlarda bu..."

"Benim burada olmam özel değil mi?" dedi Griffin alayla.

"Burada oluşun için pek çok şey söylenebilir, Griffin. Ama *özel* bunlardan biri değil! Ben doğumgünleri ve Noel'den bahsediyordum." Genç adamın erken kalkması onu şaşırtmamıştı aslında. "Kahve yok mu?" diye sordu yorgunca esneyerek.

Griffin gülümsedi. "Sabahları güzel olmayabilirsin, Izzy.

Ama doğrusu oldukça eğlendiricisin!"

"Sağol," dedi Dora tersçe. "Kahve yok mu?"

"Bırak kahve yapıp yukarı taşımamı mı kastediyorsun? Yardımsız merdivenleri bile inemiyorum, unuttun mu?" Koltuk değneklerinin yardımıyla ayağa kalktı. "Yoksa kahveni yatağına getirmek benim için büyük zevk olurdu." *Ve yatağını paylaşmak*, diye ekler gibiydi yüz ifadesi.

Dora artık iyice ayılmıştı ve Griffin'in varlığı her geçen an onu daha çok rahatsız ediyordu.

"Eğer dışarıda bekleyebilirsen kalkıp giyinmek ve kahve yapmak istiyorum. Sonra da bana neden bu kadar erken kalktığını anlatırsın."

"Peki," dedi Griffin alayla. Kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Dora, ailesinden başka biriyle hiç yaşamamıştı. Banyoda kendine çeki düzen verirken özellikle Griffin'le yaşamanın ne kadar zor olacağını düşündü. Odasına döndüğünde Griffin'i hemen karşısında, duvara yaslanmış buldu.

"Tırtıl, kelebeğe dönmüş," dedi genç adam muzipçe.

Dora, kahvesini içmeden onunla hiç konuşmamaya karar verdi.

Birkaç dakika sonra kendine koyu bir kahve yapmış ve zevkle ilk yudumu almıştı. "Şimdi..." dedi Griffin'e de bir fincan uzatarak. "Beni sabahın köründe kaldırmanın sebebi nedir?"

Griffin gülmemek için dudaklarını ısırdı. "Gerçekten şaka yapmıyordun, değil mi?"

"Onu da nereden çıkardın?"

"Boşver," diyerek başını salladı Griffin. "Seni *sabahın köründe* uyandırdım çünkü önce daireme uğrayıp birkaç eşya almam, sonra da stüdyoya gitmem gerek. Programın çekimleri sürüyor, unuttun mu?" diye ekledi Dora'nın yüzündeki boş bakışı görünce.

Evet, Griffin'in çekimleri olduğunu biliyordu. Ama bu yaralı bilekle...?

"Sence biraz ertelemen gerekmez mi?"

"Anlaşılan televizyon stüdyoları hakkında hiçbir şey bilmi-

yorsun, Izzy. Ya da televizyon şirketleri. Onları kimse durduramaz. Mümkün olan her şekilde işe devam ederler."

Dora, kaşlarını çattı. "Ama program senin ekseninde gelişiyor olmalı."

"Kesinlikle. Ve incinmiş bir bileğin çekimleri engellemesine izin veremem."

"Ama..."

"Vakit geçiyor, Izzy," diyerek kahvesini bitirip ayağa kalktı genç adam. "Daha daireme uğrayacağız."

"Stüdyo sana şoförlü bir araba tahsis edemiyor mu? Sen de artık yardım edemeyeceğine göre dükkandaki işler bana kaldı. Bir an önce başlamalıyım."

"Hayır, Izzy, tahsis edemezler," dedi Griffin sabırsızca. "Ben bir süperstar değilim. Ayrıca unuttun mu, bileğimi sana..."

"...yardım ederken incittin," diye bezgince tamamladı Dora. "O konuyu zaten biliyoruz. Sorumluluğu kabul ediyorum. Ama bu sonsuza dek sürmez umarım!"

Griffin, ona birkaç saniye baktı. "Sabahları gerçekten çok aksi oluyorsun, değil mi?" Sesi şaşkındı.

Aslında genç kadın o sabah her zamankinden aksiydi, bunu kabul ediyordu. Ama bütün gece Griffin'in diğer odada olduğunu düşünerek uyuyamamıştı.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Gidip çantamı ve ceketimi alayım."

Griffin'in dairesi çok büyük, bir o kadar da boştu. Orada burada içleri dolu veya boşaltılmaya başlanmış eşya dolu kutular vardı.

Daire, bir kişi için fazla büyüktü. En az iki yatak odası, mutfak ve kocaman bir de banyo görünüyordu.

"Burada ne kadar yaşadın?" diye sormaktan kendini alamadı genç kadın.

"Daireyi bir yıl önce alıp eşyaları getirmiştim. Ama bir türlü istediğim gibi yerleşemedim."

Bir yıl önce... Charles'in ölümüyle aynı zamanlar...

"Burayı Charles'in ölümünden hemen sonra tuttum," dedi Griffin düşüncelerini okumuşçasına. "Düşünmüştüm ki... Neyse, ne düşündüğümü boşver. Birkaç dakikaya kadar işim biter. Sen rahatına bak," dedi ve içeri geçti.

Dora, tıka basa kitaplarla dolu, bir duvarı olduğu gibi kaplayan kitaplığa doğru yürüdü. Kitapların çoğu birden çok kez okunmuş gibiydi. Demek Griffin, onca yoğunluğu arasında kitap okumaya vakit ayırabiliyor ve bundan zevk alıyordu.

Dora en sonunda ortak bir yönlerini bulmuştu!

"Hazırım," dedi Griffin salona gelerek. Dora hemen gidip genç adamın hazırladığı sırt çantasını aldı. Ortak bir yönlerini keşfetmek onu huzursuz etmişti. Birbirlerine hiçbir açıdan uymadıklarını düşünmek daha çok işine geliyordu doğrusu. Bu şekilde ona duyduğu hisleri bastırabiliyordu.

"Haydi gidelim." Griffin'in hayatına gereğinden fazla karışmak istemiyordu. Yarım saat sonra stüdyoya vardıklarında içeri girmek istememesinin başlıca sebebi de buydu!

"Seni almaya ne zaman geleyim?" diye sordu genç adama.

"Saat beş gibi uygun olur herhalde. İçeri gelmek istemediğine emin misin? Oldukça ilginç ola..."

"Griffin!" diye haykıran bir kadın sesi duyuldu. "Ne oldu sana böyle? Oh, zavallı sevgilim!" Uzun bacaklı, genç bir kumral, merdivenleri inerken Griffin'i görüp arabaya doğru gelmişti. "İçeri girmene yardım edeyim mi?"

Griffin, diğer kadına dönmeden önce Dora'ya muzipçe göz kırptı. "Ne kadar naziksin, Angela. Ama galiba gitmek üzereydin?"

Kadın ona ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı. "Sana yardım etmek beni çok mutlu eder, Griffin. Taksinin ücretini ödedin mi?" diyerek ilgisizce Dora'ya baktı.

Taksi mi, diye düşündü Dora öfkeyle. Demek Griffin'in hayatında bir yeri olduğu düşünülecek kadar çekici değildi. Ne harika!

"Saat beşte geleceğim o halde... Bay Sinclair," dedi kapıyı sertçe kapatarak. Neredeyse destek almak için arabaya yasla-

nan Griffin'in parmaklarını kapıya sıkıştıracaktı. Ama umurunda değildi bu!

Arkasına bile bakmadan arabayı öfkeyle sürüyordu. Taksi şoförüne benzer bir yanı mı vardı? Taksi şoförleri neye benzerdi ki? Hatırladığı kadarıyla her tipte olabilirlerdi. Olsun, yine de onu nasıl taksi şoförü sanardı o kadın?! Griffin de öylece durmuş, kadının hatasını düzeltmemişti.

Lanet olası adam!

Saat beşi çeyrek geçiyordu ve Dora, stüdyonun önünde Griffin'i bekliyordu. Sinirleri oldukça gerilmişti.

Altıya çeyrek kala öfkelenmeye başlamıştı.

Altıda öfkeliydi.

Altıyı çeyrek geçe ise öfkeden deliye dönmüştü.

O kadar ki, arabadan fırtına gibi çıktı, merdivenleri uçarcasına tırmandı ve resepsiyon alanına daldı. Özür dilemek şöyle dursun, Griffin, geç kalacağını belirten bir not bile bırakmamıştı!

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi resepsiyondaki görevli.

Dora, derin bir nefes aldı. "Bay Sinclair'i almak için gelmiştim ve..."

"Bayan Baxter? Gelir gelmez stüdyoya alınmanız söylenmişti. Eğer biraz otururSanız..."

"Bay Sinclair'e o olsa da olmasa da on beş dakika sonra gideceğimi söyler misiniz? Daha da geç kalırsa bir taksi tutsun!"

Sakinleşmeye çalışarak arabasına döndü. Öfkesinin asıl sebebi, Griffin'in bunu bilerek yapıyor olduğunu düşünmesiydi. Genç adam Dora'nın o akşam yedi buçukta bir randevusu olduğunu adı gibi biliyordu. Ve on beş dakika içinde yola çıksalar bile bu yoğun trafikte eve varmaları o saati bulacaktı. Hazırlanmaya zaten hiç vakti kalmamıştı.

Aslında Sam'ı aramış, randevuyu iptal etmeyi denemişti. Ama ona bir türlü ulaşamamıştı. Sadece mesaj bırakabilmişti ve mesajını aldığından da emin olamazdı.

On beş dakikanın dolmasına iki dakika kala Griffin, yanın-

da bir güvenlik görevlisiyle kapıda göründü. Arabaya yaklaşırken utanmazca gülümsüyordu. Bu gülümsemesiyle çok kere affedilmiş olabilirdi. Ama bugün şanslı günü değildi!

Dora, yerinden hiç kalkmadı. Kapıyı içeriden açtı ve "Bin," dedi sıkılı dişlerin arasından.

"Sana da iyi akşamlar, Izzy," dedi Griffin alayla.

Dora, kapı kapanır kapanmaz gaza bastı. Saat neredeyse yediye çeyrek vardı. Kesinlikle eve yedi buçuktan önce varamazlardı. Ve bu Griffin'in suçuydu.

"Günün nasıl geçti?"

Dora, genç adama ters ters baktı. Aslında günü o saate kadar oldukça iyi geçmiş, şansı yaver gitmiş ve dükkanın kalan işleri için birini tutmuştu.

Ama Griffin, randevusuna geç kalması için onu özellikle bekletmiş, Dora'nın tüm neşesini kaçırmıştı. Dükkana yardıma geldiği hiçbir akşam geç kalmamıştı ama! Kesinlikle bilerek yapmış olmalıydı.

"Bir şey mi oldu?" dedi Griffin, Dora'nın gergin sessizliği üzerine.

Ne olduğunu çok iyi biliyor olmalıydı! "Beni neredeyse iki saattir bekletiyorsun ve bir şey olup olmadığını soruyorsun! Sen çok düşüncesiz, rahatsız edici, bencil..."

"İsteyerek geç kalmadım, Izzy, biliyorsun."

"Sahi mi? Nedense buna inanmakta zorluk çekiyorum, Griffin. Yedi buçukta bir randevum olduğunu biliyordun."

"Yetişebilirsin. Lanet bileğim bugün çok engel oldu. Çekim sonrası bir toplantı yapıp Pazartesi gününe kadar ara vermeye karar verdik. Zaten bu yüzden geciktim."

"Ne iyi," dedi Dora ilgisizce.

Arabaya çöken sessizlik, eve varana dek sürdü. Sam'ın arabası evin önüne park edilmişti. Demek Sam, Dora'nın mesajını almamıştı...

Sam, kapının önünde ayakta duruyordu. Dora daha kontağı kapatmadan Griffin, beklenmedik bir kolaylıkla arabadan indi! "Sen Sam olmalısın," dediğini duydu Dora kendisi de apar topar inerken. "Izzy, yani Dora bana senden bahsetmişti."

Sam'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. "Kusura bakma biraz geç kaldık," diye devam etti Griffin. "Sağolsun, Izzy, bugün bana şoförlük yapmayı kabul etti."

"Çok nazik biridir," dedi Sam. Hala şaşkın görünüyordu.

"Öyle, değil mi? Hangi erkek ona karşı koyabilir? Ben koyamadım zaten. Dün akşam nişanlandık!"

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Defol," dedi Dora sesi öfkeden titreyerek.

"Ama..."

"Defol dedim, Griffin." Yumrukları sıkılmıştı.

Az önce hayatının en utanç verici beş dakikasını yaşamıştı! Sam, kırgın gözlerle nişanı Dora'nın ağzından öğrenmeyi tercih edeceğini söylemiş, genç kadının mesaj bırakmakla ilgili yaptığı umutsuz açıklamaları duymazdan gelerek buruk bir şekilde onları tebrik etmiş, sonra da aceleyle veda edip oradan ayrılmıştı.

Dora, asla affedilmeyeceğini ve bir daha onu göremeyeceğini o an anlamıştı. Ve bu, Griffin'in suçuydu. Düşüncesiz, küstah, bencil...

"Zaten sana uygun bir adam değildi, Izzy," dedi Griffin.

"Sam'la ilgili hiçbir konuda seninle konuşacak değilim," dedi Dora buz gibi bir sesle. "Fazla ileri gittin, Griffin. Çizgiyi çoktan geçtin. Ve gitmeni istiyorum." Her an çığlık atmaya başlayabilirdi! Griffin hayatına nasıl bu şekilde müdahale edip arkadaşlarını ondan uzaklaştırabilirdi?

"Ama..."

"Aması maması yok, Griffin. Sam'ı küçük düşürdün ve beni de rezil ettin. Ve bunun nedeni de bir yalan! Annenden kurtulmak için uydurduğun bir yalan! Tamam, annen konusunda haklısın ama yine de ortada bir yalan var. Ve bunu başkalarına da söylememeliydin."

"Tek başıma nasıl idare edeceğim?" dedi Griffin sıkıntıyla. "Ayrıca bileğimi sana..."

"...yardım ederken incittin," diye tamamladı Dora içini çe-

kerek. "Bunu kullanmaktan vazgeç artık, Griffin. Sam'la konuşmak için arabadan bir tazı çevikliğinde çıktığında o hakkı kaybettin. Hatta benden bile çabuktun! Hayır, Griffin. Gitmeni istiyorum."

"Sen..."

"Dürüst olmak gerekirse bu akşamki davranışını, babam ve Charles'i itham ettiğin kadar zorbaca buluyorum."

Genç adamın gözlerindeki kahkaha kayboldu ve çenesinde bir kas seğirmeye başladı.

"Öyle konuşmamın bir sebebi vardı, Izzy..."

"Biliyorum, babamdan hoşlanmıyordun ve Charles'i sevdiğime inanmıyordun."

"Ondan gerçekten hoşlanıyordun, değil mi?"

Kimden gerçekten hoşlanıyordu? Ah... "Tabii ki Sam'dan hoşlanıyordum," dedi Griffin'in kimden bahsettiğini anlayınca. "Hoşlanmasam buluşmayı kabul etmezdim."

Genç adamın yüzü karardı. "Onu arayıp anlatabilirim..."

"Lütfen zahmet etme. Kendim açıklayabilirim, teşekkürler."

"Hiç anlamaya çalışmayacaksın, değil mi?" dedi Griffin içini çekerek.

"Anlayacak ne var ki?"

"Mesela Sam'a neden öyle davrandığım."

"Bunu zaten biliyorum!" Griffin'in her zamanki yersiz davranışlarından biriydi işte!

"Hiç sanmıyorum. Beni pek iyi tanımıyorsun, Izzy."

Yine bu aptalca isim.

Griffin hayatından çıkınca bir daha asla bu ismi duymayacaktı. Ayrıca onu tabii ki tanıyordu. Ona aşıktı!

Ama bunu sonsuza dek kendinde saklayacaktı.

Çünkü duygularını belli etmesi, acı ve utanç anlamına gelirdi.

"Biliyor musun, Izzy, senin problemin..."

"Problemi olan ben değilim bence."

"...Dora'nın bana bir şans tanımasına izin vermemen."

Ne için bir şans? Ayrıca Izzy ve Dora aynı kişiydi. "Sen..."

"Izzy bana baktığında gördükleri çok hoşuna gitmişti. Öyleydi, Izzy, inkar etmeye çalışma," dedi Dora'nın itiraz edeceği-

ni görünce. "Bir kadın beni çekici bulduğunda anlarım. Izzy Baxter benden hoşlanmıştı."

Dora, inatçı bir edayla çenesini kaldırdı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Anlamazsın çünkü anlamak istemiyorsun, değil mi Dora? Ama Dungelly Court'ta beraberken..."

"Yemek yedik, hepsi bu. Daha fazlası varmış gibi davranma!"

"Her neyse," diyerek sabırsızca omuz silkti Griffin. "O akşam Izzy'nin Dora'yı arka plana itmesine izin verdin..."

"Sana daha kaç kez söyleyeceğim?! Izzy yok!"

Griffin hüzünle gülümseyerek başını salladı. "Evet, Izzy var. İstediğin kadar inkar et, Dora. Ama beni asla aksine inandıramazsın. Hele bu sabah tek boynuzlu at koleksiyonunu gördükten sonra." Gözleri bir an için parladı. "Onları Izzy topluyor, Dora değil."

Genç kadının yüzü kızardı. Ailesinden başka hiç kimse koleksiyonunu görmemişti. Sadece Griffin...

"Gidiyorum, Dora," dedi genç adam yumuşacık bir sesle. "Eğer Izzy'ye rastlayacak olursan, onu tekrar görmeyi çok istediğimi söyler misin?"

Dora, titrek bir nefes aldı. "Griffin..."

"Umarım mutlu olursun, Dora. Geleceğinde kimin veya neyin olacağı senin seçimin."

"Ben... Nereye gideceksin?"

Genç kadının içinde derin bir acı vardı. Çünkü Griffin'in bu kez asla geri dönmeyeceğini biliyordu. Burada sadece Dora vardı. Ve genç adam ondan pek hoşlanmıyordu. Dora, hayatına Griffin gibi bir adamı sokmak için fazla temkinliydi.

"Başımın çaresine bakarım. Ama emin ol, annemin yakınından bile geçmem. Peki ya sen kalan işleri nasıl halledeceksin?"

"Bugün bir marangozla konuşup anlaştım."

Griffin gülümsedi. "Yeri doldurulamayacak kimse yok, değil mi? Neyse, arabamı alması için birini gönderirim."

"Acelesi yok," dedi Dora boğuk sesle.

"Umarım Sam'la aranız düzelir, Dora." Koltuk değneklerini almak için döndü. Gerçekten gittiğini anlayınca Dora'nın

yüzünde beliren umutsuzluk ifadesini görmemişti. "Belki birbirinize gerçekten uygunsunuzdur," dedi hüzünle.

Artık sesinde alay değil, sadece üzüntü vardı. Dora'nın gözleri yaşardı. Hayır Sam'la uygun değillerdi. Aslında Charles'le de asla...

Neler düşünüyordu? Charles'i sevmiş, onunla nişanlanmıştı. Kaza olmasaydı da evleneceklerdi. *Değil mi*?

Griffin, Dora'nın gözlerindeki yaşları yanlış anlayarak sert bir sesle, "Doktoru ara, Dora," dedi. "Eminim aranız düzelecektir."

Genç kadın, Griffin mutfaktan çıkarken ne bir şey söyleyebildi ne de kıpırdayabildi. Birkaç dakika sonra dış kapının kapandığını duyduğunda hala aynı yerde duruyordu. Ona git demişti. Griffin de gitmişti. Ve Dora onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu...

Dora, son çıkan müşterinin ardından kapıyı kilitledi. Cumartesi günüydü ve saat beşti. Yani artık eve gitme saatiydi. Dora, son zamanlarda eve gidişini mümkün olduğunca erteliyordu. Üç hafta önceki açılıştan sonra müşteriler artmış, genç kadın bir yardımcı tutmuştu.

Tahmin ettiği gibi Griffin'i bir daha görmemişti. Bir sabah, arabasının da alınmış olduğunu fark etmişti. Griffin, hayatından tamamen çıkmıştı. Dora onu çok özlüyordu!

Izzy de öyle.

Izzy'nin varlığını tek fark eden Griffin'di. Şimdi artık genç adam hayatında değildi ve Izzy gittikçe yok oluyordu.

"Dora!"

Balayından yeni dönen Charlotte, mutluluk dolu bir gülümsemeyle karşı kaldırımdan seslenmişti. "Şükür seni yakalayabildim," dedi Dora'nın yanına geldiğinde. "Tanrım, Dora, Griffin'e göz kulak ol derken nişanlanabileceğinizi hiç düşünmemiştim!" Bu gelişmeden çok memnun görünüyordu.

Dora'nın yüzü soldu. "Kim söyledi?"

"Annem, tabii ki," dedi Charlotte alayla. "Griffin de ondan sonra söyledi."

Dora yutkundu. Griffin tam olarak ne söylemişti acaba? "Her neyse, buraya geliş sebebim," diye devam etti Charlotte. "Stuart ve ben yarın akşam bir veda yemeği veriyoruz. Griffin ve senin de orada olmanızı istiyoruz."

Dora, Charlotte ile olmaktan mutluluk duyardı. Ama Stuart ve... Griffin de olacaktı! "Şey, bilemiyorum..."

"Griffin de böyle dedi. Ve sana sormamı istedi. Bu gece şehir dışında olacakmış ama yarın akşamki yemeğe yetişebilirmiş. Senin için uygunsa onun için de uygun olacağını söyledi. Oh, lütfen başka bir planınız olduğunu söyleme. Stuart ve ben Pazartesi günü New York'a gidiyoruz. Gitmeden önce bir akşam bir araya gelmeyi çok istiyorduk."

Griffin neden nişanlarının bir yalandan ibaret olduğunu söylememişti? Kararsızca Charlotte'ye baktı. Genç adamı çok özlemişti ve o da kararı Dora'ya bırakmıştı. Öyleyse...

"Pekala, Charlotte," diyerek teklifi kabul etti.

"Harika! Yarın akşam yedide görüşürüz öyleyse. Yapılacak bir sürü işim var, hoşça kal, Dora!"

Genç kadın kendini toparlamaya çalıştı. Ertesi günü ve Griffin'i düşünüp durmamalıydı. O akşam, babasının özel eşyalarını elden geçirmeye karar verdi. Zaten artık zamanı gelmişti.

Ama ertesi sabaha kadar babasının odasına girmedi. Pazar sabahı saatler öylesine yavaş geçiyordu ki sonunda kararını verip içeri girdi.

İki saat sonra, yüzünde şaşkın bir ifadeyle evrakların arasında oturuyordu. Elinde 'Griffin Sinclair' imzalı iki mektup vardı! İlk mektup, Dungelly Court'ta tanışmalarından iki ay sonra, diğeriyse altı ay sonra gönderilmişti.

Dora'nın bu mektuplardan hiç haberi olmamıştı. Peki bu mektupların anlamı neydi? Bulmanın tek yolu, okumaktı. Dora, titreyen parmaklarla okumaya başladı...

ONUNCU BÖLÜM

"Merhaba, Griffin," dedi Dora boğuk sesle. Stuart ve Charlotte, mutfakta son hazırlıklarla uğraşıyorlardı. Griffin ve Dora da oturma odasındaydılar. Hem de yalnız...

Dora, çok gergindi. Onunla konuşmak istiyordu. Buna *ihtiyacı vardı*. Ama orada olmazdı.

Griffin, yorgun görünüyordu. Kilo vermiş, teninin sağlıklı rengi kaybolmuştu. Gözlerinde muzip pırıltılar yoktu.

"Dora," diye selamladı genç kadını mesafeli bir sesle. Artık koltuk değneklerini kullanmıyordu.

"Bileğin daha iyi durumda herhalde," dedi Griffin'in ona 'Dora' demesinin verdiği acıyı gizlemeye çalışarak.

"Evet, teşekkürler."

Dora, mektupları düşününce onun bu mesafeli tavrına hak veriyordu. Önce babası, sonra da kendisi Griffin'e hayatından çıkmasını söylemişlerdi. Mektuplarda yazılı olanlar, Dora'yı çok şaşırtmış ve mutlu etmişti. Mektuplar, çantasındaydı. Ama iki mektup da yazılalı çok olmuştu. Belki Griffin artık farklı düşünüyordu...

"Griffin..."

"İşte geldik!" dedi Charlotte neşeyle odaya gelerek. "Stuart da şampanyayı getiriyor. Nişanınızın şerefine kadeh kaldıracağız! Bu habere ne kadar sevindiğimi anlatamam."

Yemek, Dora için neredeyse bir işkenceydi. Griffin, neredeyse hiç konuşmuyor, hatta Dora'ya bakmıyordu. Genç kadının mektuplar hakkında konuşma ümitleri git gide solmuştu.

"Düğün tarihi belli olur olmaz bize haber verin," dedi Stuart kapıda onları uğurlarken.

"O günü hayatta kaçırmayız!" diye ekledi Charlotte.

Düğün! Dora içten içe inledi. Düğün olmayacaktı ki.

Asansöre tam bir sessizlik hakimdi. Charlotte ve Stuart doğal olarak onu eve Griffin'in bırakacağını sanmışlardı. Dora,

bir taksiyle dönmeyi düşünüyordu. Ama önce en azından konuşmaya çalışmaya karar verdi. Genç adamın babasını ziyarete geldiğinden ve mektuplardan haberi olduğunu söylemeliydi.

"Bu akşam için üzgünüm," dedi Griffin sonunda sessizliği bozarak. "Charlotte dün tam ben evden çıkarken aradı. Uzun uzun konuşup ona açıklama yapmaya vaktim yoktu. Senin gerçeği söylememene şaştım doğrusu." Sesi soğuktu.

"Seni görmem gerekiyordu, Griffin." Derin bir nefes aldı. "Bunları babamın odasında buldum. Sanırım sana aitler." Mektupları bulup genç adama uzattı.

Griffin'in dudakları bir çizgi halini aldı. "Hayır, mektuplar onları yazana değil, gönderilene aittir."

Dora'nın eli yanına düştü. "Griffin..." Sesi titrekti. "Hiç... bilmiyordum. Babam... söylememişti. Dungelly Court'tan ayrıldıktan sonra beni aradığını bilmiyordum."

Griffin, ilk mektubunda genç kadını bulmaya çalıştığını ve... onu sevdiğini yazmıştı.

Dora, mektupları okurken gözlerine inanamamıştı. Griffin, Dungelly Court'ta ona aşık olmuş ve onu bulmaya gelmişti ama bulduğu, babası ve yalanlar olmuştu.

Genç adam omuz silkti. "Artık bunun bir önemi yok."

"Çok önemi var, Griffin. Babam... beni aramaya geldiğinde sana nişanlı olduğumu söylemiş."

Genç adam, ilk mektubunda Dora'nın nişanından bahsettiği için babasına teşekkür ediyor, bu durumda bir değişiklik olacak olursa haber vermesini rica ediyordu.

"Zaten bekliyordum. Dungelly Court'ta hayatında bir erkek olduğunu söylemiştin."

"O erkek babamdı! Beni korkutmuştun. Daha önce hiç senin gibi biriyle karşılaşmamıştım."

"Ben de senin gibisiyle."

"Haklıydın. Orada kendime Izzy olmak ve çekiciliğine kapılmak için bir fırsat verdim." Yanakları kızarmıştı.

Griffin'in dudakları neşesizce büküldü. "Zavallı Dora'nın ödünü patlattın."

"Oh, Dora'nın canı cehenneme! Griffin, ben kimseyle nişanlı *değildim...*"

"Altı ay sonra öyleydin ama. Hem de ağabeyimle! Eminim baban durumu çok eğlenceli bulmuştur. Ona altı ay önce söylediği yalanı hatırlattığımda senin için yeterince iyi olmadığımı

söyledi. Ne doğru düzgün bir işim ne de evim varmış."

Genç kadın, Griffin'in bu öfkesini ikinci mektubunda da hissetmişti. Genç adam yine de Dora'ya hiçbir şey söylemeyeceğini ve nişana da müdahale etmeyeceğini belirtmişti.

Babası, bu mektuplardan Griffin'in ne kadar dürüst ve onurlu bir adam olduğunu anlamış olmalıydı oysa!

Yaşlı gözlerle genç adama baktı. "Artık çok geç, değil mi?" Griffin çok soğuk ve ulaşılmaz görünüyordu.

Genç adam sabırsızca iç çekti. "Ne için çok geç, Dora?"

Adını duyunca genç kadın yumruk yemiş gibi oldu.

"Babanın yaptığı çok yanlıştı. Ama belki ikimize de iyilik etti. Sen de kaç kere birbirimize uymadığımızı söyledin."

Dora ve Griffin evet. Ama Izzy ve Griffin çok uygundu. Ve genç kadın Griffin'in artık onu sevmediğini duymadan bu işin peşini bırakmayacaktı!

"Tek boynuzlu at koleksiyonum artık oturma odasında duruyor, Griffin," dedi bunun anlamını kavrayacağını umarak. O iki mektubu bulmak, Izzy'yi babasının hatıraları konusunda rahatlatmıştı.

Griffin yutkundu. "Ne hoş."

Genç kadın artık gözyaşlarından onu zor görüyordu. "Bana yardım et, Griffin!" diye titrekçe yalvardı.

"Ne yapmamı istediğini bilmiyorum! Sam'ı arayıp konuşmamı mı istiyorsun?"

"Oh, Sam'a lanet olsun! Babama da, Charles'e de lanet olsun!" Üçü de aynıydı. Sadece kendi isteklerini umursuyorlardı.

"Hala anlamadın mı, Griffin? İki yıl önce beni bulmaya çalıştığını bilseydim asla Charles'le nişanlanmazdım. Seninle olabilmek için babama, herkese karşı çıkardım." Aralarında sadece birkaç santim vardı. "Seni seviyorum, Griffin. Seni hep sevdim. Ama bugüne kadar senin benim gibi birini sevebileceğine inanmamıştım."

"Izzy...?" Griffin şimdi kararsız görünüyordu.

"Evet... Izzy! Oh, Griffin. Lütfen seni her zaman sevdiğime inan. Sana çok kızgın olduğum zamanlarda bile seni..."

"Öpebilir miydin?" diye mırıldandı genç adam dudakları birleşmeden önce.

Griffin onu hala seviyordu! Yumuşak, araştırıcı öpüşünden, şefkatinden açıkça anlaşılıyordu bu.

"Benimle evlenir misin, Izzy?"

Genç kadın uzanıp Griffin'in yüzünü titreyen ellerle kavradı. "Teklif etseydin seninle yıllar önce evlenirdim. Babama, annene, bizi ayırmaya çalışacak herkese karşı dururdum. Bana inanıyor musun?"

Griffin, birkaç saniye araştırıcı gözlerle baktıktan sonra genç kadını kollarına aldı. "Sana inanıyorum! Ne kadar çok zaman kaybettik Isadora Baxter! Tabii yakında soyadın Sinclair olacak," dedi gülümseyerek.

Dora, başını rahatça genç adamın göğsüne yaslamıştı. "Annenin hiç hoşuna gitmeyecek!"

"Biraz önce ne demiştin? Annemin canı cehenneme! Aslında..." Genç adam hafifçe güldü. "Annemin artık kiminle evlendiğimi umursayacağını sanmıyorum. Birkaç hafta önce ona kesinlikle politikaya girmeyeceğimi söyledim. Amanda Adams'la da evlenmeye hiç niyetim yoktu."

"Düğünde ondan hoşlanmış gibiydin," dedi Dora kıskançça.

"Çünkü senin ondan hiç hoşlanmadığını anlamıştım!"

"Tabii ki öyle! Seni başka kadınlarla görmeye dayanamam."

"Bir daha asla görmeyeceksin," dedi Griffin boğuk sesle.

"Annenden bahsediyordun," dedi Dora.

"Evet, annem çocuklarından istediğini alamayınca işi kendi halletmeye karar verdi. Jeffrey Adams'la evlenip yine bir politikacı eşi olacak!"

Dora ona şaşkınlıkla baktı. Margaret çok uzun bir zamandır duldu. -Aslında en uygun çözümü bulmuştu. Daha önce aklına gelmemiş olması ne yazıktı.

"Ne inanılmaz," dedi neşeyle.

"Ne münasip," dedi Griffin de alayla. Artık tamamen eski Griffin olmuştu.

"Griffin..." Dora, genç adamın yüzüne bakmadan gömleğinin bir düğmesiyle oynuyordu. "Charles... öldükten sonra... neden sen...?"

"Babana rağmen gelip sana aşkımı itiraf etmedim?"

"Evet."

"Onu gerçekten sevmiş olabileceğini düşündüm."

"Ama defalarca sevmediğimi söyledin!"

"Çünkü öyle olmasını umuyordum. Sevseydin de anlardım, İzzy."

"Ama sevmedim. Ayrıca..." Yüzü utançla kızardı. "Hayatım-

da, özel anlamda hiçbir erkek olmadı. Ne Charles ne başkası."

Griffin onu daha da sıkı sardı. "Artık var," dedi boğuk sesle. "Eski ilişkilerimizi anlatsak benimkinin günler süreceğini söylediğini hatırlıyor musun, Izzy?" Genç kadın başını salladı. "Dungelly Court'ta seninle tanıştıktan sonra hayatımda hiçbir kadın olmadı. Bu doğru, Izzy. Çünkü tek istediğim sendin."

"Ama her haftasonu yanında başka bir kadın oluyordu."

"Çünkü ne kadar acı çektiğimi belli etmek istemiyordum. Onlar kamuflajdan ibaretti."

"Aslında Sam da benim için aynı pozisyondaydı." Başını mutlulukla genç adamın göğsüne yasladı. "Evlendikten sonra nerede oturacağız?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Bence yeni, kocaman bir ev alalım. Çocuklarımız için yeterli odası ve bahçesi olsun."

Griffin çocuk da istiyordu!

"Hatırlıyor musun bir keresinde annemin nasıl bir kadın olduğunu sormuştun. Hayat dolu, neşeli, yaşamayı seven biriydi."

"Benim gibi mi?" dedi Griffin genç kadının ne söylemek istediğini anlayarak.

Dora, babası gibi değil, annesi gibi birine aşık olmuştu. "Seni seviyorum, Griffin Sinclair."

"Ben de seni seviyorum, Isadora Baxter. Hem de bütün kalbimle."

SON

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

